

บทที่ 3

การเมืองการปกครองในประเทศอิตาลี

1. สภาพทั่วไปของอิตาลี

ประเทศอิตาลีประกอบด้วยพื้นที่ 116,300 ตารางไมล์¹ บริเวณประเทศอยู่ทางตอนใต้ของทิวทัศน์โรปช่องมีลักษณะป่าและหุบเขาทางด้านเหนือของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ที่นี่ที่ประเทศอิตาลีอาจแบ่งออกได้เป็นสามส่วนใหญ่ๆ คือ

ส่วนแรก เป็นบริเวณต่อเนื่องกับทิวทัศน์โรป จากเทือกเขาแอลป์ตอนใต้จนจดแม่น้ำโปลี (Po River) ส่วนที่สอง คือบริเวณแหลมอิตาลี เป็นบริเวณตะวันออกเฉียงใต้ของทิวทัศน์โรปจากฝั่งตะวันตกใกล้เมือง Genoa ไปจนจดฝั่งตะวันออกบริเวณเมือง Ancona และส่วนที่สาม คือบริเวณตอนใต้และชายฝั่งตะวันตก รวมทั้งบริเวณเกาะต่างๆ ซึ่งมีเกาะใหญ่สองเกาะ ได้แก่ เกาะ Sicily และเกาะ Sardinia นอกจากนั้นยังมีเกาะเล็กๆ ที่มีชื่อเสียง เช่น เกาะ Lipari เป็นเกาะที่สมัยของพัลเชียสต์ใช้เป็นที่กักขังนักโทษทางการเมือง, เกาะ Capri และเกาะ Ischia อยู่ในอ่าวเมือง Naples เป็นจากของ Monte Cristo ในหนังสือนวนิยายมีชื่อเสียงของ Alexandre Dumas และเกาะ Elba อยู่ชายฝั่งเมือง Tuscany ซึ่งไปเลืนดองลีก็ไปอยู่ที่นี่ในครั้งแรก²

สภาพภูมิศาสตร์อิตาลีทำให้ประเทศอิตาลีมีลักษณะที่แยกจากกันเป็นสองส่วนที่มีความแตกต่างกันทั้งในแง่ภูมิศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และสังคม กล่าวคือ

บริเวณทางเหนือ มีส่วนต่อเนื่องของเทือกเขาแอลป์ มีทะเลสาปหลายแห่ง เช่นทะเลสาบโคโม(Lake Como) ซึ่งเป็นส่วนกั้นเขตแดนที่ขัดขวางทางภูมิศาสตร์และ

¹ Richard Mayne, *Western Europe*. (Avon : Muller, Blond & White, 1986), p. 113.

² John Clarke Adams and Paolo Barile, *The Government of Republican Italy*. (Boston : Under the editorship of Dayton D. McLean, University of Colorado, second edition, Houghton Mifflin, Houghton Mifflin Company, 1966), p. 2.

การเมือง มีลักษณะให้เป็นอ่าวจาก San Remo ทางด้านทิศตะวันตกไปจน到 Trieste ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออก บริเวณตอนกลางและตอนเหนือของแหลมอิตาลี (Peninsular Italy) นี้เป็นบริเวณที่ต่อเนื่องกับทิวปุ่โรปแฟ่นดินใหญ่และมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกับทิวปุ่โรปทั้งในเมืองและภูมิภาค อารยธรรม และวัฒนธรรมแบบตะวันตก ในขณะที่บริเวณทางใต้ของแหลมอิตาลีมีลักษณะต่อเนื่องกับสังคมวัฒนธรรมแบบเมดิเตอร์เรเนียนมากกว่าแบบอุโรป

แนวแบ่งเขตระหว่างทางเหนือและทางใต้นี้อาจมองได้จากแนวตั้งแต่ด้านเหนือของโรมไปทางตะวันออกของเมือง Ancona ในอีกฝั่ง โรมจะมีลักษณะเมืองสองวัฒนธรรมซึ่งโన้มเอียงไปในกลุ่มเมดิเตอร์เรเนียนมากกว่าอุโรปตะวันตก ทั้งที่ถูกปกครองอยู่ในฐานะศาสนจักรเป็นเวลาถึง 90 ปีจนท่าให้มีวัฒนธรรมอุโรปตะวันตกเข้ามาอย่างมากที่ตาม¹

บริเวณทางทิศตะวันออกและทิศใต้ของเทือกเขาแอลป์ เป็นบริเวณที่ร่วนอุ่น ที่มีแม่น้ำไปในลุ่มน้ำจากด้านตะวันออก เรียกว่าบริเวณหุบเขาไปหรือที่ร่วนลอมบาร์ดี (Po Valley, Lombardy Plain) นับเป็นบริเวณพื้นที่ร่วนอุ่นที่กว้างขวางที่สุดของอิตาลี เทือกเขาช่วงนี้เป็นเนินสูงไปจนถึงระดับความสูงกว่า 5,000 ฟุต หรือ 1500 เมตร โดยตลอด เป็นสันที่ส่วนปลายแหลม บางส่วนใกล้ทะเลเลอเชคิทิกและบางส่วนใกล้ดึงชาบสั่งตะวันตก ในบริเวณเหล่านี้ ที่ร่วนอุ่นบางแห่งเป็นพื้นที่อุ่นๆ ไม่มีบริเวณกร้าง และเกือบจะเป็นสันไปตลอดชายฝั่ง

บริเวณซิซิลี เป็นรูปร่างสามเหลี่ยม และอยู่ในระดับความสูงที่สูครอบๆ ภูเขาอ่อน (Mount Etna) ที่ 10,741 ฟุต หรือ 3,275 เมตร ทางตะวันออกเฉียงเหนือเกือบทั้งบริเวณ เกาะจะมีระดับความสูงที่ประมาณ 1,000 ฟุต หรือ 300 เมตร เมืองชาดิเนีย (Sardinia) นับเป็นเมืองภูเขาเกือบทั้งหมด

เนื่องจากภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นเทือกเขา และขาดแคลนน้ำในฤดูร้อนสภาพดินไม่ค่อยดีคุณสมบูรณ์ บริเวณพื้นที่การเกษตรที่ดีจะมีอยู่ท่อนข้างจำกัดและไม่กว้างขวาง การเกษตรที่สำคัญจะอยู่ที่บริเวณเมือง Campagna ใกล้กับโรม (Rome) และที่บริเวณที่ร่วนไป

¹ Ibid.

(Po Valley) บริเวณที่ราบไปนี้มีความอุดมสมบูรณ์ที่สุดของอิตาลี เป็นแหล่งปลูกสัตว์ และการฟาร์มโภคภัณฑ์ที่สำคัญรวมไปถึงผลิตภัณฑ์การเกษตรที่สำคัญอื่นๆ ได้แก่ อรุณ มะกอก และหัวบีก ท่าน้ำตาล

ในแห่งที่ราบรื่นชาติ ด้านพืชไม่มากนัก แต่ได้เริ่มการพัฒนาการใช้ก๊าซธรรมชาติ และได้มีการศึกษาและพัฒนาในบริเวณเชิงเขาด้วย บริเวณเทือกเขาแอลป์นับเป็นแหล่งที่มีระบบไฟฟ้าพลังน้ำ (Hydro-Electric) ที่มีประสิทธิภาพสูง แร่ธาตุสำคัญบริเวณนี้คือ Bauxite, ด้านหิน และ Sulfur

บริเวณรอบโรม เป็นแหล่งพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญ รวมทั้งบริเวณเมืองเนเปิล ภูมิภาคที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรมหลัก คือ บริเวณที่ราบทางหนோ โคลดอนเพราอนเมือง Milan, Turin และ Genoa¹

ประชากรอิตาลี

ในปี 1984 อิตาลีมีประชากรทั้งสิ้นประมาณ 57 ล้านคน ประชากรส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณเขตเมือง ในปี 1982 ประชากรประมาณร้อยละ 69% ในเขตเมือง และในจำนวนนี้ กว่าครึ่งอยู่ในเขตเมืองใหญ่ที่มีประชากรเกินกว่า 500,000 คน โดยเฉพาะอยู่ในเขตเมืองโรม 17% (จะเห็นได้ว่าประชากรอยู่ในเขตเมืองมากกว่าเขตชนบท ซึ่งเป็นแหล่งอุตสาหกรรมมากกว่าแหล่งเกษตรกรรม)

ภาษาทางการคือภาษาอิตาลี แต่ในบริเวณ Trentino-Alto Adige พูดภาษาเยอรมัน และบริเวณ Val d'Aosta พูดภาษาฝรั่งเศสด้วย นอกจากนั้นก็ยังมีกลุ่มที่พูดภาษา Slav, Greek, และ Albanian อีกด้วย

ประชากรกว่า 90% นับถือศาสนาโรมันคาธอลิก

¹ Richard Mayne, op.cit., p. 113.

สภาพแวดล้อมภายในอิตาลี

หน่วยงานของรัฐในอิตาลีนับว่ามีส่วนสำคัญในการสร้างฐานทางเศรษฐกิจของอิตาลี นับจากปี 1965-1969 แผนพัฒนาเศรษฐกิจได้เน้นนโยบายความก้าวหน้าและแก้ปัญหาความไม่สมดุลย์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะทางภาคใต้ของประเทศ ระหว่างปี 1970-1979 ผลผลิตต่อปีขยายเพิ่มขึ้น หน่วยงานปฏิรูปที่ดินและการพัฒนาอิตาลีภาคใต้ (The Land Reform Agencies and the Southern Italy Development) ได้สามารถพัฒนาทางให้ของอิตาลีไปได้อย่างมาก นำการขยายด้วยทางเศรษฐกิจมากขึ้น เช่น ด้านเคมีภัณฑ์, หอศิลป์, รถยนต์, การอุตสาหกรรม และแร่ธาตุสำคัญในทางอุดสาหกรรม รวมทั้งผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ผลผลิตรวมต่อปีที่เพิ่มขึ้นนั้น มากจาก

ด้านเกษตรกรรม	6%
ด้านอุตสาหกรรม	41%
ด้านการบริการ	53 % ¹

อย่างไรก็ตาม อิตาลีนับว่าเป็นประเทศที่ขาดงบประมาณประจำหนึ่งในกลุ่มสูตรປະวันตกที่งี้ เนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ เงินเฟ้อ และปัญหาในทางการเมือง ความเจริญทางเศรษฐกิจนั้นส่วนใหญ่มาจากการหนี้ของประเทศ

ปัญหารุนแรงทางเศรษฐกิจของอิตาลีเริ่มต้นจากในปี 1969 ซึ่งมีการประท้วงจากกลุ่มแรงงานที่มีผลกระทบต่อระดับการผลิตค่าลงและค่าใช้จ่ายสูงขึ้น ในปี 1973 กลุ่ม OPEC ขึ้นราคาน้ำมันไปอีก 20% ในปี 1975 ผลผลิตลดลง 4% และผลกระทบต่ออัตราแลกเปลี่ยนเงินตราที่ทำให้ค่าของเงินอิตาลีลดลงในปี 1976 ระหว่างช่วงปี 1975-1980 ค่าจ้างแรงงานและราคาน้ำมันสูงขึ้นอีก 21% และ 16% ตามลำดับ การว่างงานมีเพิ่มขึ้นอีก 8% ผลกระทบต่ออัตราแลกเปลี่ยน 2-6% ปัญหาเงินเฟ้อและเศรษฐกิจตกต่ำนั้นเป็นประเด็นสำคัญของการหาเสียงเดือดกันมาโดยตลอด หน่วยงานสำคัญที่พยายามควบคุมสถานการณ์ดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับการชาติอิตาลีซึ่งพยายามใช้นโยบายการเงินเพื่อแก้ไขปัญหานี้

¹ Ibid., p. 119.

ธุรกิจส่วนใหญ่ที่มีบทบาทสำคัญ คือระบบธุรกิจขนาดย่อมและธุรกิจเอกชน ส่วนรัฐบาลนี้เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการควบคุมอุดหนากรัฐมนตรีของประเทศ เช่นการไฟฟ้า (E N E L), องค์การพลังงานปีโตรเลียม และ ปีโตรเคมี, องค์การเหมืองแร่, การอาชญา, เหมืองดินบุก, องค์การผลิตอาวุธ, การผลิตเครื่องบิน, รถอนต์, เครื่องไฟฟ้า และอู่ต่อเรือ นอกจากนี้ รัฐยังเป็นผู้ดำเนินกิจการที่สำคัญ เช่น การเดินรถไฟ, การต่อเรือ รวมทั้งการสูญเสียการผลิตสินค้าจำเป็นบางประเภท

2. ประวัติศาสตร์อิตาลี

อิตาลีนับว่าเป็นประเทศใหญ่และมีความสำคัญประทศหนึ่งในยุโรปเมื่อมองในแง่จำนวนประชากร ฐานะทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมประเพณีของคนเอง ซึ่งไปกว่านั้น อิตาลียังเป็นแหล่งอารยธรรมตะวันตกที่เก่าแก่แห่งหนึ่งด้วย แม้เมื่อมองจากภารก่อตั้งรัฐ อิตาลีนับว่ามีฐานะเป็นรัฐมาได้ในช่วงศตวรรษที่ ๒๐ นี้เอง ดังนั้นความเจริญในทางอารยธรรมอิตาลีที่มีมาเป็นเวลาอันยาวนานนั้นจึงไม่ได้มีส่วนพันธ์เป็นสัดส่วนกับความเป็นชาติอิตาลีซึ่งเกิดขึ้นอย่างล่าช้ามีแค่

นอกจากนี้ สถาพรบรรณาดิตของอิตาลีนั้นมีลักษณะที่ไม่ต่อเนื่องและถูกแบ่งแยกออกจากกันอีกด้วย กล่าวคือ สถาพรทางภูมิศาสตร์ในแต่ละที่ราบบันและบริเวณเทือกเขาที่กันแนวเขตที่รับอุ่นแม่น้ำใบมีความอุดมสมบูรณ์ ประชากรมีเชื้อชาติ celtique และ germanique เป็นแหล่งอารยธรรมชนชั้นกลางและชนชั้นนายทุน และเป็นจุดกำเนิดที่สำคัญของการรวมตัวเป็นเอกภาพในศตวรรษที่ ๑๕ ส่วนทางเหนือติดแนวเทือกเขา Appennines เข้าสู่ที่ราบ Padane แมกซ์องซึ่งที่ติดทะเล Adriatique และเทือกเขา Thyrrenien ออกจากกันเป็นบริเวณภูเขาที่ทำให้การคมนาคมไม่สะดวกและไม่ต่อเนื่อง บางครั้งก็มีภูเข้าไฟ มีพายุรุนแรง ซึ่งเป็นบริเวณที่ไม่สะดวกสบาย ประชาชนทำการเกษตรประเภทพืชระดับต้น มีสถาพรสังคมค่อนข้างปีศาจและเป็นอิสระ

บริเวณทางเดินเรื่องนี้ ซึ่งเป็นบริเวณที่มีอากาศร้อนแต่ขาดแหล่งน้ำที่อุดมสมบูรณ์ การเกยตระหง่านเป็นพืชอากาศร้อน เช่น ข้าวสาลี มะกอก(หรือต้นไทรติพ) อยู่นี่ และการปศุสัตว์บนภาคใต้ บริเวณชายฝั่งทะเลไม่อุดมสมบูรณ์จึงไม่ได้มีการประมง

ในสุกแห้งการปฏิวัติอุดมสាងกรรม อิตาลีซึ่งมีแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ยังไม่มีการพัฒนาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติของตนให้เกิดประโยชน์ จนกระทั่งในศตวรรษที่ ๒๐ ซึ่งนับเป็นช่วงการปฏิวัติอุดมสាងกรรมช่วงที่สอง เป็นช่วงที่มีการค้นพบการใช้พลังงานไฟฟ้าที่เรียกว่าด้านหินขาว การค้นพบก๊าซธรรมชาติ กือ Methane Gas ซึ่งมีอยู่ทั่วไป จึงได้มีการจัดระบบคลาคร่วมเพื่อการดำเนินการเกี่ยวกับการใช้พลังงานเหล่านี้ขึ้นร่วมกัน

สภาพความไม่ต่อเนื่องทางภูมิศาสตร์มีผลทำให้ไม่มีความสูญพันธุ์ร่วมกันในทางประวัติศาสตร์อิตาลีดังได้กล่าวมานี้ แตกต่างจากประวัติศาสตร์ฝรั่งเศสที่เริ่มต้นในยุคกลางเมื่อได้มีการรวมระบบการปกครองเข้าสู่ศูนย์กลางที่ปารีสขึ้นนั้น เมื่อว่าจะมีระบบการปกครองที่เปลี่ยนแปลงไป แต่มีความสูญพันธุ์ร่วมกันอยู่ในเชิงของภาษาและการบริหารงานมาโดยตลอด ส่วนบริเวณอิตาลีเป็นเสนอนอกอุ่นเมืองยุโรปฯที่ถูกปกครองโดยอำนาจของหลาภูมิที่ตั้งฝรั่งเศส สเปน และอสเตรีย การรวมตัวเป็นปึกแผ่นเริ่มต้นจากเข้าเมืองที่สำคัญ กือ เข้าเมือง Piedmont และจาราชวงศ์ Savoy ซึ่งมีเชื้อสายมาจากฝรั่งเศสที่มาจากการเดินทาง Alpes นอกจากนั้นก็ยังได้รับการสนับสนุนจากกำลังภายในออก กือ พระเจ้าโนร์เบิร์ต III ที่ช่วยให้อิตาลีเริ่มเข้าสู่การรวมตัวกันขึ้นได้

การรวมตัวของอิตาลีเกิดขึ้นในท่านอกความคิดต่างกันในประเทศอย่างมาก ระหว่างบริเวณทางเหนือและทางบริเวณตอนใต้ทั้งในเชิงภาษาและเศรษฐกิจ สังคม และทัศนคติ

ระบบสาธารณรัฐของอิตาลีปัจจุบันได้เปลี่ยนแนวทางการรวมอำนาจระดับสูงซึ่งเป็นแนวทางที่รับมาจากกระบวนการของโนร์เบิร์ต III นาสูการพื้นที่การกระจายอำนาจสูงในระดับเขตแดน (Region)

ประวัติศาสตร์อิตาลีอาจแบ่งออกได้เป็น ๙ ยุค กือ

1. ยุคกลาง (ศ. 6-9)

2. ยุคการรัฐ (ศ. 10-14)

3. ยุคที่นักวิชาการ (ศต. 1400-1560)
4. การรวมอยู่ในอาณาจักรสเปน (ศต. 1560-1713)
5. การปฏิรูปความคิดใหม่ (ศต. 1714-1815)
6. ยุค Risorgimento และการรวมตัวเป็นเอกภาพ (ศต. 1815-1870)
7. การเข้าถึงยุคฟاشิสต์ (ศต. 1922-1945)
8. สมัยฟاشิสต์ (ศต. 1922-1945)
9. การเป็นสาธารณรัฐยุคปัจจุบัน¹

1. ยุคกลาง (ศ. 6-9)

บริเวณพื้นที่อิตาลีปัจจุบันเกือบเป็นบริเวณอาณาจักรโรมันที่ได้สร้างระบบการเมืองและกฎหมายอยู่โดยรอบบริเวณกรุงโรม ในปีกศ. 410 เมื่อกรุงโรมถูกยึดครองเปลี่ยนผู้ปกครอง โดยมีผู้ปกครองจากภาษาอังกฤษ คือ Odoacre ซึ่งตั้งคืนเป็นพระเจ้าแห่งผู้ดินแดนคืนให้ในวันที่ 23 สิงหาคม ศ. 476 นับเป็นการเปลี่ยนผ่านแห่งอาณาจักรโรมันมาสู่ยุคกลาง

พระเจ้า Odoacre มาจากกลุ่ม Babares ที่เข้ามาปกป้องและข้ายึดเมืองหลวงไปที่เมือง Ravenne พระเจ้าแห่งผู้ดินแดนที่เข้ามาปกป้องอิตาลีคือมา คือ พระเจ้า Theodore ซึ่งทำสังคามรบชนะพระเจ้า Odoacre ได้ปักธงในช่วง ศต. 485-526 ในช่วงที่มามีชัยคงเป็นการสังคามรบช่วงซึ่งคืนแดนมหานครอันดังงามช่วง เช่น ในปี ศต. 527 อิตาลีถูกปักธงในฐานะเมืองหลวงค่าซึ่งน้อมถือกับเมืองแม่ที่อยู่ทางตอนตะวันออก即 Constantinople

2. ยุคกลาง (ศ. 10-14)

เป็นช่วงที่เริ่มนิรavarชวงศ์ Lombardy เข้ามาปกป้อง ซึ่งแต่เดิมนั้นมีกลุ่ม Germans ที่ลงมาจากการแอบแฝงที่เนินเรียบและแม่น้ำดาบูน เข้ามาทางที่ร้านสูงอิตาลีผ่านเทือกเขาแอลป์

¹ ภูมิประเทศของภูมิภาคเมืองยุโรป Paul Guichonnet, *Histoire de l'Italie* (Paris : Que sais-je? no. 286, Troisième éditions, Presses Universitaires de France, 1986).

จักรด้วยเดคานของตนในบริเวณที่รกร้างอุ่นแม่น้ำไปช่วงกลางและฝั่งตะวันออก พระเจ้าแฟรงฯ คินองค์สำราญคือ พระเจ้า Rotari (ศศ. 636-652) ได้บันทึกกฎหมาย Babare ไว้เป็นภาษาอิตาลี และพระเจ้า Liutprand (ศศ. 712-744) ผู้ซึ่งขยายเขตแดนอิตาลีออกไปยังกว้างขวาง ช่วงดังกล่าวเป็นช่วงอารยธรรม Barbare และ Byzantine

ช่วงสำราญด้วยคือ อิตาลีภายใต้การปกครองของพวก Frank และราชวงศ์ Carolingienne (ศศ. 774-887) ระบบการปกครองทั่วไปเป็นระบบ feudal ซึ่ง พระเจ้า Charlemagne ของฝรั่งเศสได้เผยแพร่ออกไป เป็นการปกครองโดยอำนาจของ Comptes หรือ Ducs ในบริเวณที่เป็นคินเดนของพวก Lombardy

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การปกครองคินเดนบริเวณอิตาลีแบ่งได้เป็นช่วงๆ ตามลำดับดังนี้ ศศ. 467-751 เป็นช่วงของ Byzantine, ศศ. 568-888 เป็นช่วงของราชวงศ์ Lombardy และ Frank, ศศ. 888-1100 เป็นช่วงราชวงศ์ Carolingienne แต่ละช่วงดังกล่าวได้สร้างระบบและอารยธรรมที่มีลักษณะเฉพาะของตนขึ้นมาในอิตาลี¹

ช่วงศตวรรษที่ 10-14 จึงเป็นช่วงการปกครองที่มีระบบ feudal ในระดับ Commune และระบบเจ้าเมือง (Seigneuries) ในระดับนคร ยุคนี้เป็นสมัยกลางของยุโรป (Middle age) ภายในบริเวณอิตาลีความรุนแรงเกิดจากระบบอำนาจของสามฝ่าย คือ อำนาจชักรพรรดิ อำนาจศาสนา และอำนาจเจ้าเมือง

3. ยุคพื้นฟูศิลปวิทยาการ (ศศ. 1400-1560)

จากศศ. 1400-1560 เป็นยุคพื้นฟูศิลปวิทยาการในยุโรปโดยทั่วไป ในอิตาลีก็เช่นกัน นับได้ว่าเป็นยุคใหม่ที่มีความเปลี่ยนแปลงในทางความคิด สังคม วัฒนธรรมและความเชื่อถือร่วมเรื่องทางเศรษฐกิจด้วย โดยเฉพาะในเมืองต่างๆ ถนนบริเวณภาคกลางและภาคเหนือ แม้แต่ในด้านการเกษตรที่มีวิธีการเพิ่มผลผลิตให้มากขึ้นเพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการในเมืองที่มีความเจริญขึ้น เช่น การจัดระบบชลประทาน จัดระบบการขาย ในด้าน

¹Ettore A. Albertoni, *Histoire des doctrines politiques en Italie*. (Paris : Que sais-je? No. 1963, Presses Universitaires de France, 1981), p. 7.

อุดสาหกรรม จัตุรัสการผลิตชนสัตว์ ท่อศ้าใหม่ การเข็บเครื่องหนัง อาวุธยุทธ์ปืน งานกระเบื้องดินเผา เครื่องแก้ว ติดปีกการพิมพ์ภาษา เพื่อเป็นสินค้าหารายได้ที่น่าความร่ำรวย นาสูอิคตี

ในด้านการเมืองการปกครอง หลาภูประเทศในอุตุริป้าได้ใช้การขยายอำนาจโดยทางเรือออกแสวงหาประเทศาณาจิกลเพื่อควบคุมพอประโยชน์ทรัพย์สินจากโลกภายนอก ในขณะที่อิตาลีนั้นมีความโศดเด่นในแห่งการค้าขายและการเงิน เช่น การจัดระบบธนาคารระบบพ่อค้าและธุรกิจ การปกครองอิตาลียังไม่เป็นเอกภาพเมืองต่างๆ ที่เด่นในระยะพัฒนานะที่ 15 คือ Milan, Florence, Rome, และ Naples ซึ่งได้สนับสนุนกันในปี 1454 จัดตั้งในลักษณะที่เรียกว่า Ligue italienne โดยเจ้าเมืองเหล่านี้ได้ลงนามร่วมกันเพื่อแสดงความขัดแย้งระหว่างกัน¹ ผลงานในแห่งการเมืองในยุคนี้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในปัจจุบัน คือหนังสือชื่อ The Prince ของ Nicolo Machiavelli (คศ. 1469-1527) ชาวเมือง Florence ซึ่งเป็นตำราการเป็นผู้ปกครองที่แท้จริงในยุคนี้

อย่างไรก็ตาม ช่วงนี้เป็นช่วงของการแยกแยะช่วงเชิงอำนาจในการครอบครอง อิตาลีของสองประเทศที่สำคัญ คือ ฝรั่งเศส และสเปน ซึ่งในที่สุดสเปนเป็นฝ่ายชนะและได้ครอบครองพื้นที่อิตาลีเป็นส่วนใหญ่ (คศ. 1560-1713)

4. การรวมอยู่ในอาณาจักรสเปน (คศ. 1560-1713)

ช่วงการครอบครองของสเปนนั้น อิตาลีจัดได้ว่ามีสองส่วน คือ ส่วนที่ปกครองโดยสเปน และส่วนที่ซึ่งเป็นหัวเมืองอิสระ ส่วนที่อยู่ภายใต้อำนาจสเปนที่สำคัญได้แก่ Milan และเมืองทางใต้ต่างๆ เช่น Naples, Sicily, Sardinia เป็นต้น ส่วนเมืองอิสระ ปกครองโดยเจ้าเมืองต่างๆ ได้แก่ Savoy, Genoa และ Venice รวมทั้งอิตาลีส่วนกลาง คือ San-Marino และ Lucca ด้วย อย่างไรก็ตาม ราชวงศ์สเปนได้เสื่อมอำนาจลงเรื่อยมา จนถึงสมัยของพระเจ้า查尔斯ที่สอง ถูกของสเปนในอิตาลีสิ้นสุดลงเนื่องมาจากสหภาพชิงบัลลังก์ ในสเปน (1700-1713) ทำให้สเปนหมดอำนาจครอบครองอิตาลี เมือง Milan เป็นจุดหมายเป็น

¹ Paul Guichonnet, op.cit., p. 47.

ของราชวงศ์ Lombardy แห่งออสเตรีย, เมือง Parma เป็นของราชวงศ์ Bourbons รวมทั้งเมือง Naples และ Sicily ด้วย, ส่วนเมือง Sardinia, Venice, Genoa, Lucca และ Piedmont เป็นของราชวงศ์ Savoy การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ดำเนินไปโดยปราศจาก การทรงครามจนตลอด พศวรรษที่ 18 จะเห็นได้ว่าราชวงศ์ที่นาปักกรองเมืองต่างๆเหล่านี้มาจากการประทัยใน ยุโรปและมาจากการของกันหรือเครือญาติกัน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างเมือง ต่างๆ ในอิตาลี ให้แก่การมิท่าเรือที่ติดต่อระหว่างบริเวณแหลมอิตาลีไปสู่ท่าเรืออื่นๆเข้าสู่ใน กlost ยุโรปนี้เส้นทางคมนาคมติดต่อระหว่างเมืองต่างๆภายในได้การปักกรองของราชวงศ์จาก ออสเตรียและราชวงศ์เครือญาติกัน ดินแดนของอิตาลีจึงได้ถูกคงเข้าสู่ยุโรปด้วยเส้นทางเดิน เรือและเส้นทางผ่านเทือกเขาแอลป์¹ นอกจากนั้นในยุโรปโดยทั่วไปเป็นยุคแห่งความรุ่งเรือง หมายถึง เป็นช่วงแห่งการเริ่มต้นการปฏิรูปการเกษตรและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ใหม่ โดยนักคิดที่สำคัญ เช่น Adam Smith, Watt, และ Arkwright เป็นต้น การที่เมือง สำคัญของอิตาลีมีการเปลี่ยนแปลงสู่ปักกรองมีผลดีให้อิตาลีเข้าสู่ยุโรปมากขึ้นดังกล่าว นานนี้ สู่ปักกรองเหล่านี้มาจากการเดินทางที่มีความคิดความอ่านที่สนับสนุนกว่าสู่ปักกรองจาก สถาปน โดยเฉพาะในเมืองที่ถูกปักกรองโดยราชวงศ์จากออสเตรียและราชวงศ์ Bourbons จะมีความเจริญรุคห្មน้อยย่างชัดเจนเมื่อเทียบกับเมืองอื่นๆ ในอิตาลีโดยทั่วไป

5. การปฏิรูปฐานความคิดใหม่ (ศศ. 1714-1815)

ในระยะแรกเป็นการแก่งแย่งอำนาจระหว่างฝรั่งเศสและออสเตรียเหนือบริเวณ อิตาลี ต่อมาระบบที่ทำการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองได้เกิดขึ้นในฝรั่งเศส (การปฏิรูปฝรั่งเศสในปี 1789) มีการแพร่ขยายความคิดและปรัชญาทางการเมืองใหม่ ๆ ในช่วงการปฏิรูปฝรั่งเศสเข้า นาในอิตาลีด้วย เมื่อปี 1800 ได้เริ่มในนาบาร์ค์ขึ้นกรองอำนาจในฝรั่งเศสในยุคต่อมาได้ขยาย อำนาจเข้ามายังปักกรองอิตาลี และเมื่อพระเจ้า拿破仑 ได้เริ่มตั้งตนเป็นจักรพรรดินั้นได้ประกาศ ตนเป็นพระเจ้าแห่งนิติบุคคลของอิตาลีด้วย (วันที่ 17 มีนาคม ศศ. 1805) พร้อมกับส่งพระ-

¹ Giuliano Procacci, *Histoire des Italiens* (Traduit de l'Italien par Catherine Bourdet).

(Paris : Librairie Arthème Fayard, 1970), pp. 207-213.

ญาติในราชวงศ์ของตนเข้ามาเป็นผู้ปักธงการขัตติยระบบการปกครองของฝรั่งเศษช่วงนี้ที่ทำให้อิตาลีถูกรวบเข้ามาเป็นระบบเดียวกัน ความคิดเห็นที่ว่าชาติเริ่มเกิดขึ้นภายใต้การครอบครองของฝรั่งเศษ

6. ยุค Risorgimento และการรวมตัวเป็นเอกภาพ (คศ. 1815-1870)

เมื่อปี 1815 เดือนพฤษภาคม อิตาลีถูกแบ่งออกเป็นด้วย 4 จังหวัด คือ Lombardy, Piedmont, Tuscany และ Sicily ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิออสเตรีย แต่ในปี 1859 ฝรั่งเศษได้ชัยชนะในศึกไบเซนต์เจนีฟ ทำให้อิตาลีได้กลับคืนมา แต่ก็ต้องยอมรับความเป็นอิสระของจังหวัด Trentino-Alto Adige, Veneto และ Friuli-Venezia Giulia ให้กับจักรวรรดิออสเตรีย จังหวัดที่เหลืออยู่ 4 จังหวัด ก็ได้รับการสนับสนุนจากชาวอิตาลีที่ต้องการให้ประเทศอิตาลีเป็นประเทศเดียว ไม่ใช่จักรวรรดิ แต่ในปี 1860 จักรวรรดิออสเตรียได้ประกาศให้จังหวัดที่เหลืออยู่ 4 จังหวัดเป็นสาธารณรัฐอิตาลี นำโดย Giuseppe Garibaldi ผู้นำปฏิวัติที่ต่อสู้เพื่อให้อิตาลีเป็นประเทศเดียว แต่ในปี 1861 อิตาลีได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ ทำให้อิตาลีเป็นประเทศแรกที่ได้รับการยอมรับในโลก แต่ก็ต้องเผชิญกับความยากลำบากในการบริหารประเทศที่มีขนาดใหญ่และต้องจัดการกับภัยคุกคามทางการเมือง เช่น จักรวรรดิออสเตรีย จักรวรรดิบราซิล จักรวรรดิรัสเซีย และจักรวรรดิเยอรมัน แต่ในปี 1870 อิตาลีได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ ทำให้อิตาลีเป็นประเทศแรกที่ได้รับการยอมรับในโลก แต่ก็ต้องเผชิญกับความยากลำบากในการบริหารประเทศที่มีขนาดใหญ่และต้องจัดการกับภัยคุกคามทางการเมือง เช่น จักรวรรดิออสเตรีย จักรวรรดิบราซิล จักรวรรดิรัสเซีย และจักรวรรดิเยอรมัน

การเคลื่อนไหวมีสาเหตุเริ่มต้นที่สำคัญของประการ คือ การต่อต้านระบบการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ (Absolutism) และการต่อต้านการครอบครองของอิตาลี

การปฏิวัติได้เริ่มต้นขึ้นหลังในอิตาลีในช่วงปี 1820-1821 เกิดขึ้นที่เมือง Naples และ Piedmont ซึ่งไม่ประสบผลสำเร็จ แต่ในปี 1830-1831 เกิดขึ้นที่เมือง Parma และ Modena แต่ถูกปราบลงเช่นกัน ในปี 1848 การปฏิวัติได้ขยายออกไป

อย่างกว้างขวาง มีผลกระทบทั่วอิตาลีและต่อญี่ปุ่นด้วย นั่นคือ จากที่ Milan, Sicily, Naples, Tuscany, Turin และ Rome ซึ่งคู่ปักษ์ของเมืองเหล่านี้พยายามต่อต้านการปกครองของอสเตรีย แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้นำที่สำคัญในระยะนี้ได้แก่ The Grand Duchy of Tuscany, เจ้าชาย Carlo Alberto (หรือเจ้าชาย Charles Albert) แห่งเมือง Turin ซึ่งเป็นเมืองหลวงของ Piedmont (หรือเจ้าชาย Charles Albert), Giuseppe Mazzini จากเมือง Genoa และ พระสันตะปาปา Pius IX แห่งโรม

คศ. 1849-1861 เป็นช่วงการรวมตัวต่อญี่ปุ่นเพื่อประชาธิปไตยและมีแนวทางที่ชัดเจนขึ้นในกลุ่มผู้นำ เจ้าชาย Charles Albert ออกรบในสังคมและประสบความพ่ายแพ้ที่เมือง Novare ในวันที่ 23 มิถุนายน คศ. 1849 ได้ถูกออกและเปิดทางให้ Victor Emmanuel ดำรงตำแหน่งผู้นำแทน ในปี 1857 ได้มีการจัดตั้ง Societe nationale italienne ขึ้น โดยมีเป้าหมายสำคัญคือ การรวมตัวการญี่ปุ่นอิสระภาพ และกำหนดให้ Victor Emmanuel คือพระเจ้าแห่งนิตินแห่งอิตาลีในช่วงนี้มีผู้นำสำคัญอีกคนหนึ่งมาร่วมงานด้วย คือ Garibaldi เมือง Parma, Modena และ Tuscany และเขตคาสานักรแห่งโรมประกาศเข้ากับเมือง Piedmont แผนการปกครองของอสเตรีย

บุคคลสำคัญอีกคนคือ Camillo Benso Conte di Cavour (คศ. 1810-1861) เป็นผู้นำสำคัญของเมือง Piedmont ใน การต่อต้านอำนาจอสเตรีย ได้เข้ามาร่วมจัดตั้งคณะรัฐบาลในเดือนตุลาคม คศ. 1852 ก่อนหน้านี้เขาได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีด้านการเกษตร ในคณะรัฐมนตรีชุดก่อนอญี่ปุ่น Cavour ได้ขอความร่วมมือจากฝรั่งเศส คือ พระเจ้า拿破仑 III เพื่อช่วยเหลือในด้านการทหาร ทั้งนี้ ฝรั่งเศสได้รับผลตอบแทนคือ ได้ครอบครองเมือง Nice และ Savoy ดังนั้น เมือง Piedmont จึงเป็นผู้นำในการรวมอิตาลีดังกล่าว การประกาศให้ Victor Emmanuel เป็นพระเจ้าแห่งนิตินอิตาลีมีขึ้นในวันที่ 27 เมษายน คศ. 1861 ส่วน Cavour ได้สิ้นชีวิตลงอย่างกระทันหันในวันที่ 6 มิถุนายน คศ. 1861 นั่นเอง¹

เมื่อ Cavour สิ้นชีวิตลงภายหลังการประกาศรวมอิตาลี สถาปัตย์ทั่วไปเริ่มนิยมกษัตริย์จักรัตน์ ชนชั้นกลางหรือพวก Bourgeoisie ไม่ต้องการความเปลี่ยนแปลงที่มี

¹ Giuliano Procacci, op.cit., p. 298.

ผลกระทำต่อมวลชนในสังคมซึ่งในขณะนั้นยังไม่รวมตัวกันเท่าไรนัก กดุ่มผู้ปักธงชัยคงเป็นกดุ่มเดียวที่ได้มีบทบาทรวมอิตาลีให้รอกดุ่มฝ่ายขวา (Historical right) มาโดยตลอดจนถึงปี 1876 ซึ่งได้แก่ กดุ่มของ Cavour จากเมือง Piedmont เป็นศูนย์กลางการเลือกตั้งทั้งหมดของประเทศนี้เพียงประมาณ 900,000 คนหรือเพียง 2% ของประชากรทั้งหมด

Garibaldi (คศ. 1807-1882) เริ่มนับบทบาทสำคัญอีกครั้งในการรวมตัวของการปักธงชัยของอิตาลี โดยเฉพาะปีข้ามสำนักงานของเป็นที่กรุงโรม ฝรั่งเศสเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการแทรกแซงขึ้นให้กรุงโรมมีฐานะเป็นศูนย์กลางแห่งคริสตจักร โรมมีความอุดมในขณะนั้นเมือง Turin มีฐานะเป็นศูนย์กลางของอิตาลีอยู่ช่วงระหว่างปี 1869 อิตาลี - ออสเตรีย - ฝรั่งเศส ทดลองเป็นพันธมิตรร่วมกัน แต่ในปีต่อมาคือ คศ. 1870 เกิดสังหารณะระหว่างฝรั่งเศสและปรัสเซีย ออสเตรียและอิตาลีประการเดียวเป็นกลุ่ม เมืองต่าง ๆ ในอิตาลีไม่ยอมรับฝรั่งเศส ในวันที่ 20 กันยายน คศ. 1870 กองกำลังอิตาลีได้บุกต้อมหุ่งโรม และได้ประกาศกรุงโรมเป็นเมืองหลวง ในวันที่ 2 ตุลาคม ปีนั้นเอง นับได้ว่าช่วงแห่ง Risorgimento และการรวมอิตาลีได้เสร็จสิ้นลงแล้ว¹

การเมืองอิตาลีอยู่ภายใต้การนำของกดุ่มที่ทำการรวมอิตาลีได้มาโดยตลอด ผู้นำทางการเมืองที่สำคัญที่สุด คือ Mazzini ในปี 1872, พระเจ้า Victor Emmanuel II และ พระสันตะปาปา Pius XI ในปี 1882

เมื่อพระสันตะปาปา ได้ปฏิเสธกฎหมายรับรองสิทธิชีดบันวันที่ 13 พฤษภาคม คศ. 1871 ซึ่งรับรองฐานะพิเศษแห่งอำนาจของอิตาลี รับรองเสรีภาพและเงินสนับสนุนอีกปีละ 3.5 ล้านลิ่ฟ เพื่อแยกเป็นอิสระจากการขอมรับให้โรมเป็นศูนย์กลางของอิตาลี ดังนั้นพระสันตะปาปา Pius IX จึงเข้ากัดขาดของตนอยู่ภายใต้การดูแลห้ามมิให้เก็บข้อบังคับกับการเมืองและการเลือกตั้งทั้งหมด หลังคือ กดุ่มแนวขวาอ่อนกำลังลงเรื่อย ๆ และด้วยภาวะเศรษฐกิจของประเทศซึ่งกำลังยากจนลงด้วยเช่นกัน

¹ Paul Guichonnet, op.cit., p. 95.

ความเป็นอย่างทางเศรษฐกิจและสังคมอันเนื่องมาจากการก้าวหน้าในด้านอุตสาหกรรมทำให้ก่ออุบัติการณ์มีเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว มีการขยายเข้ามายังชนชั้นแรงงานจำนวนมาก แต่ค่าแรงต่ำมาก ในที่สุด การจัดก่ออุบัติการเมืองในระดับมวลชนจึงเกิดขึ้น เช่น ปี 1882 จัดตั้งพรรครัฐแรงงานอิตาลี ซึ่งกลยุทธ์เป็นพรรครัฐสังคมนิยม ในปี 1895

7. การเข้าสู่อุคฟ่าสซิสต์ (คศ. 1922-1945)

ระบบการเมืองอุคฟ่าสซิสต์เป็นผลสืบเนื่องมาจากการแสวงหาผลประโยชน์ที่สำคัญหลักของประเทศ ระบบการเมืองในอิตาลีซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ในมังกร ขาดการมีส่วนร่วม และมีแนวโน้มของการใช้กำลังและการปฏิวัติในการการเมือง

การรวมตัวของฝ่ายนาชาตุนและฝ่ายสังคมนิยมนี้เด่นชัด เป็นผลมาจากการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรม ในขณะเดียวกัน ความขัดแย้งระหว่างความถ้าหลังของทางใต้ กับเขตอุตสาหกรรมทางเหนือที่มีมากขึ้น เช่นกัน ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือผลของสังคมนิยมที่หันไป ให้ทำให้อิตาลีเตือนใจรวมลงอย่างอิสระ ภัยร้ายมาสู่ในระบบรัฐสภา ขณะนี้มีความอ่อนแอกับ ปัญหาเศรษฐกิจที่รุนแรงสร้างความตึงเครียดให้กับสังคมทั่วไป มีการประท้วงหยุดงานครั้งใหญ่เกิดขึ้นหลายครั้ง ในปี 1919 Benito Mussolini ได้จัดตั้งกลุ่มทหารผ่านศึกก่อตั้งหนึ่งที่ Milan เรียกว่า ก่อตั้ง Fasci italiani di combattimento และในปี คศ. 1920 ก่อตั้ง Fasci ได้รับการสนับสนุนจากก่อตั้งนาชาตุนให้เข้ามายึดอำนาจห้องใต้ดิน การประท้วงของฝ่ายซ้ายใช้แรงงาน ในปี 1921 จัดตั้งเป็นพรรครัฐฟ่าสซิสต์แห่งชาติ และมีสามาชิกได้รับเลือกเข้าไปเป็นสามาชิกสภา ก่อตั้งผู้นำทางการเมืองรวมทั้งพระเจ้าเพนติน อิตาลีขณะนี้ได้ก่อตั้งให้ Fasist เข้ามายังความขัดแย้งขณะนี้ จึงได้ตกลงเจรจาให้หัวหน้าพรรครัฐ Fasist เป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลใหม่ขึ้น

8. สามาชิกฟ่าสซิสต์ (คศ. ๑๙๒๒-๑๙๔๕)

อิตาลีก่อตั้งภายใต้ระบบการปกครองแบบเผด็จการโดย Mussolini ในปี 1924 กำหนดให้มีพรรครัฐการเมืองพรรครัฐเดียว คือพรรครัฐ Fasist หลังจากนั้นสหภาพแรงงานต่าง ๆ ถูกยกเลิกไป สร้างระบบ Corporate state คือ ศูนย์กลางแรงงานและฝ่ายนาชาตุนเข้ามาร่วม

อยู่ในกลไกเดียวกัน กฎหมายของ Fascist ซึ่งเริ่มต้นภายในประเทศในศตวรรษที่ 1930 ได้ขยายวงออกไปเชื่อมโยงกับ Hitler ในเยอรมันด้วยในช่วงต่อมา

สำนักงานบริหารทั้งหมดของฝ่ายนี้ได้การควบคุมของผู้นำที่เรียกว่า Duce (ดูเซ่) ซึ่งเป็นหัวหน้าสูงสุดแห่งกองทัพ มีอำนาจในการศรัทธาและมีอำนาจ สามารถออกกฎหมายบังคับใช้ได้โดยไม่ผ่านสภา รวมไปถึงการควบคุมความคิดเห็นของคนอิตาเลียน การแสดงออก วัฒนธรรม ประเพณี การอบรม และระเบียบวินัย ทุกระดับ

Fascist ได้ถูกทำลายลงในปี 1943 โดยกองทัพพันธมิตร โดยที่สภาพภายในประเทศได้อ่อนแอไปก่อนหน้านี้แล้ว ระบบการปกครองของ Mussolini เป็นช่วงแห่งความขัดแย้งครองครองความอ่อนตัวของประเทศนั้น เมื่อมีความเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านเกิดขึ้น ก็พบว่าบรรดาทหารการเมืองและสหภาพแรงงานต่าง ๆ ตลอดจนกลุ่มศาสนาได้แสดงปฏิกิริยาเข้าร่วมในองค์การแห่งชาติต่อต้านระบบที่เรียกว่า Fascist ที่วายเข่นกัน

เดือนกรกฎาคม กศ. 1943 Mussolini ถูกจับตัวได้ แต่ได้รับความช่วยเหลือจากทหารเยอรมันไว้ได้ ในวันที่ 11 กันยายน ปีเดียวกันนี้ ต่อนา ใบเดือนเมษายน กศ. 1945 ถูกสมาชิกพรรครคอมมิวนิสต์จับตัวได้อีกครั้งในขณะที่กำลังหลบหนีไปสวิตเซอร์แลนด์ และถูกยิงตายพร้อมภรรยาลับ ชื่อ Clara Petacci : ร่างของเขากูกำเนิดนานาแคมป์ ห้องหัวลงเพื่อเป็นการประจำที่เมืองมิลัน บริเวณที่เรียกว่า Piazza Loreto¹

9. การเป็นสาธารณรัฐบุคป้อมชั่วบัน

การจัดระบบการเมืองใหม่ในอิตาลีหลังจากปี 1945 เป็นปัญหาที่เประบานงและไม่แน่ใจในฐานะแห่งสาธารณรัฐใหม่ที่จะมีขึ้น ความขัดแย้งเดิมยังคงมีอยู่ในวันที่ 2 มิถุนายน กศ. 1946 ได้มีการลงประชามติที่จะยกเลิกสถาบันกษัตริย์และกำหนดให้มีรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐขึ้นในรัฐธรรมบุญฉบับ กศ. 1948 ในช่วงนี้ Enrico De Nicola ได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดีชั่วคราวในวันที่ 28 มิถุนายน กศ. 1946²

¹ John Clarke Adams and Paolo Barile, op.cit., p. 49.

² Pierre Milza, Serge Bernstein, L' Italie la Papauté (1870-1970) (Paris : Premier cycle histoire, Collection "Un siècle d'histoire", Masson et Cie., 1970), p. 3.

3. รัฐธรรมนูญอิตาลี

ความเป็นมาของรัฐธรรมนูญอิตาลีฉบับปัจจุบัน (ฉบับ 27 ธันวาคม คศ. 1947)

ประสบการณ์ความรุนแรงที่อิตาลีได้รับภายหลังจากการได้รับอิสระจากและการรวมอิตาลี ก็คือการปักธงชาติระบบท่าสิชิสต์ และผลแห่งสังคมโนโลกรังที่สองทำให้อิตาลีมีสภาพไม่ดีจากประเทศกิจใหม่ที่ต้องเริ่มนับปรับแนวทางการเมืองในระบบประชาธิปไตยอย่างถาวร

ในปี 1942 พรรครการเมืองซึ่งได้ร่วมลงนามต่อต้านพรรคราษฎร์ 6 พรรค ได้แก่ Communist, Socialist, Liberal, Action party Chistian Democratic และ The Labor Democratic และได้รับอำนาจในการจัดตั้งรัฐบาลขึ้นในเดือนมิถุนายน คศ. 1944

ในวันที่ 25 มิถุนายน คศ. 1944 ได้ประกาศร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญชั่วคราวขึ้น และได้กำหนดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในการจัดตั้งรัฐสภาแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ที่จะมีขึ้นนั้นด้วย นอกเหนือนั้น ซึ่งได้กำหนดให้มีสภาพสูงหรืออุดมสภาวะซึ่งรัฐบาลจะเป็นผู้แต่งตั้งจากพรรครการเมืองหรือสถาบันอื่น ๆ ที่สำคัญจำนวน 222 คน ท่านนี้ที่เป็นสภารัฐ ปรีกษา กำหนดให้เป็นผู้ดูแลในการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา และการแต่งตั้งประธานดิของประชาชนว่าจะเลือกกระบวนการยกยศหรือสถาบันรัฐด้วย

ในช่วงดังกล่าว ผู้นำพรรครัฐตีบินเดโนแรมแคร์กันนี คือ Alcide De Gasperi เป็นหัวหน้ารัฐบาล และได้เสนอร่างกฎหมายสำคัญที่เกี่ยวกับการเลือกตั้งขึ้น คือ การจัดระบบบกถุ่นสูญเสียรับเลือกตั้ง และการให้สิทธิสตรีในการเลือกตั้ง เป็นต้น

รัฐธรรมนูญชั่วคราวฉบับที่สอง ได้ประกาศใช้ในเวลาต่อมา คือ วันที่ 16 มีนาคม คศ. 1946 รัฐบาลชุดที่นำโดย Alcide De Gasperi ได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการจัดระบบการปกครองเป็น 3 ขั้นตอนเพื่อไปสู่การนีระบบที่ถาวร คือ

ขั้นแรก ประชาชนจะเป็นผู้แต่งตั้งประธานดิในเรื่องสถาบันยกยศ หรือ การจัดตั้งสถาบันรัฐ ซึ่งผลของประชาชนดิ คือการเลือกกรุ๊ปแบบสถาบันรัฐ แต่ด้วยคะแนนเสียงที่ไม่ห่างกันมากนัก คือ 12.7 ล้านคน ต่อ 10.7 ล้านคน

ขั้นที่สอง สถาร่างๆ ซึ่งได้รับเลือกตั้งมาพร้อมกันนั้น จะเป็นผู้รับผิดชอบในการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ สถาร่างๆ ที่ได้รับเลือกตั้งครั้งนี้ ประกอบด้วย สมาชิกจากพรรครัฐ Christian Democrat จำนวน 207 คน, จากพรรครัฐ Socialist จำนวน 115 คน และจากพรรครัฐ Communist จำนวน 104 คน

ขั้นที่สาม ในขณะที่อังไนได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ให้ใช้กฎหมายฉบับที่ 16 มีนาคม กศ. 1946 เป็นกฎหมายชั่วคราว ซึ่งได้กำหนดประมุขแห่งรัฐชั่วคราว โดยได้รับการยอมรับจากรัฐบาลให้ใช้อำนาจได้เกือบสมบูรณ์ แต่จะรัฐมนตรีจะต้องรับผิดชอบต่อสถาร่างรัฐธรรมนูญขณะนั้น

ตามกฎหมายฉบับที่ 16 มีนาคม กศ. 1946 ได้กำหนดให้สถาร่างรัฐธรรมนูญ เสริจสิ้นภาระหน้าที่ก่อนวันที่ 24 กุมภาพันธ์ กศ. 1947 และได้เลื่อนกำหนดไปอีกจนถึงวันที่ 31 ธันวาคม กศ. 1947

คณะกรรมการบริการร่างรัฐธรรมนูญของรัฐสภา ได้เสนอร่างรัฐธรรมนูญเข้าสู่สภาวันที่ 22 ธันวาคม กศ. 1947 และสภาลงมติรับร่างฯ ในวันที่ 27 ธันวาคม กศ. 1947 ให้เริ่มนิพนังกับใช้ในวันที่ 1 มกราคม กศ. 1948 และสถาร่างรัฐธรรมนูญชุดนี้ได้คุ้มครองผิดชอบการดำเนินการต่างๆ จนกระทั่งถึงวันที่ 31 มกราคม กศ. 1948¹

โครงสร้างของรัฐธรรมนูญอิตาลี

รัฐธรรมนูญอิตาลีฉบับวันที่ 27 ธันวาคม กศ. 1947 นี้ ประกอบด้วย 138 มาตรา และรวมทั้งข้อกำหนดพิเศษต่างๆ ด้วย สาระสำคัญเป็นองค์ประกอบรัฐธรรมนูญ 2 ประการ คือ

ส่วนที่หนึ่ง ว่าด้วยเรื่องสิทธิและหน้าที่ของพลเมือง ซึ่งครอบคลุมอยู่ใน 44 มาตรา มีลักษณะสะท้อนถึงเสรีนิยมและสังคมนิยมควบคู่กัน

¹ Jacques Blanc, Jean-Marc Virieux, Philippe Waguet, *Grands régimes politiques étrangers* (Paris : Sirey, 1988), pp. 29-30.

ในส่วนที่กล่าวถึงสิทธิและหน้าที่พลเมืองนั้น ในมาตรา 2 เป็นข้อบัญญัติความแนว
นิยมดังเดิมของระบบประชาธิปไตยทั่วไป ระบุถึงขอบเขตของพระราชอำนาจเมืองที่ต้อง¹
การเพิ่งสิทธิและวิธีทางประชาธิปไตย¹ ซึ่งในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ปี 1952 ได้แสดงถึงการ
ห้ามจัดตั้งพระราชสำนักซึ่งใหม่ด้วย ข้อนัยนี้คือห้ามออกกฎหมายเป็นเพียงลาย
ลักษณ์อักษรที่ไม่มีผลในทางปฏิบัติ แต่ที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ รัฐธรรมนูญฉบับ กศ.
1947 นี้ได้กำหนดแนวทางการกระจายอำนาจในทางการปกครองไว้อย่างกว้างขวางด้วย

ในส่วนที่กล่าวถึงสิทธิในทางสังคม ได้แก่การให้สิทธิในเรื่องการจัดตั้งองค์การ
ต่าง ๆ ในทางสังคม นับตั้งแต่ระดับโรงเรียนไปจนถึงระดับผู้ใช้แรงงานทั่วไป² การกำหนด
สิทธิในการครอบครองและการลงทุนต่างๆ ลักษณะที่นี้แนวทางของสังคมนิยมและเสรีนิยม
ที่ประสานกันอยู่เช่นนี้คือลักษณะรัฐธรรมนูญของประเทศฝรั่งเศสซึ่งสาธารณรัฐที่สืบ
แต่เนื่องจากเสียงส่วนใหญ่ในสภานี้เป็นกลุ่มแนวความคิดคลอด ดังนั้นแนวทางรัฐธรรมนูญ
ที่ดำเนินอยู่จึงไม่ค่อยโน้มเอียงไปในทางสังคมนิยมตามแนวทางของกลุ่มสังคมนิยม บทบัญญัติ
รัฐธรรมนูญหลายส่วนจึงเป็นเพียงลายลักษณ์อักษรอยู่ดังได้กล่าวมาแล้ว นั่นเอง

ในหลักเกณฑ์ทางนิติบัญญัตินี้ กฎหมายอื่น ๆ ที่ขัดแย้งกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ
ย่อมถูกยกเลิกได้โดยถูกต่อต้านรัฐธรรมนูญเป็นผู้ตัดความ แต่ในทางปฏิบัตินี้ได้มีลักษณะ
บังคับอย่างชัดเจน ด้านกามมิได้ขอให้มีการพิจารณาตัดความในกฎหมายนั้น ๆ ดูถูกการรัฐ-
ธรรมนูญก้าวไม่มีอำนาจโดยตรงที่จะบังคับให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวนั้น

ส่วนที่สอง ว่าด้วยกฎหมายแห่งสาธารณรัฐ ซึ่งจะเน้นในแนวทางที่ทรงกันขึ้นกับ
ระบบของฟ้าสถิต ทั้งนี้พระไಡเห็นถึงอันตรายอันเกิดจากระบบเหลือการมาแล้ว โครง
สร้างของระบบการปกครองจะเน้นถึงการแบ่งแยกอำนาจโดยเด็ดขาดและกระจายอำนาจ
แห่งรัฐออกจากกันเพื่อมิให้สามารถครอบอำนาจเด็ดขาดโดยไม่สามารถจะควบคุมได้มาก

¹ Stephane Rials, *Textes constitutionnels étrangers*. (Paris : Que sais-je? no.2060, Presses Universitaires de France, 1982), p. 90.

² มาตรา 3 Ibid.

ก่อวายคือ อ่านงานหน้าที่ในทางนิติบัญญัติจะเป็นอ่านใจโดยตรงของฝ่ายสภากลับมีความเป็นอิสระไม่ถูกพันกับอ่านใจฝ่ายบริหาร เช่นเดียวกับการแบ่งแยกระหว่างฝ่ายบริหาร กับฝ่ายคุ้มครอง สถาบันกับสถาบัน และประธานาธิบดีซึ่งเป็นประมุขแห่งรัฐกับนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล โดยมีคุ้มครองรัฐธรรมนูญเป็นฝ่ายสุดแล้วแต่การปฏิบัติตามกระบวนการแห่งรัฐธรรมนูญ ในระดับการปกครองท้องถิ่นก็เช่นกัน ได้มีการกระจายอำนาจไปสู่หน่วยการปกครองท้องถิ่นระดับเขตเทศบาลมากซึ่งอ่านใจบางส่วนเกินดีกว่าเป็นอ่านใจระดับรัฐบาลก่อนก็ได้รับการกำหนดให้เป็นอ่านใจของท้องถิ่นในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ด้วย¹

กล่าวโดยสรุปแล้ว รัฐธรรมนูญอิตาลีมีเป้าหมายเด่นชัดในแง่ที่จะเป็นระบบการแบ่งแยกอ่านใจเด็ดขาดระหว่างองค์กรสามฝ่าย คือ รัฐสภา รัฐบาล และคุ้มครอง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรสามฝ่ายนี้จะต้องระบุไว้อย่างชัดเจน ในการศึกษาโครงสร้างรัฐธรรมนูญอิตาลีในที่นี้จะกล่าวถึงรัฐสภา รัฐบาล ความสัมพันธ์ระหว่างอ่านใจรัฐสองส่วน และการปกครองท้องถิ่นเป็นส่วนสุดท้าย

1. อ่านใจนิติบัญญัติ และรัฐสภาอิตาลี

รัฐสภาอิตาลีนับเป็นองค์กรที่มีฐานะอ่านใจสูงที่สุดทั้งในแง่ที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ในแง่การควบคุมทบทวนการเมืองขององค์กรอื่น ๆ เช่น การเลือกตั้งประธานาธิบดี แห่งรัฐ การควบคุมทบทวนการรัฐบาลด้วยการลงมติรับหรือไม่รับหลักการของรัฐบาล และการลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาล เป็นต้น

รัฐสภาอิตาลีเป็นระบบสองสภา กล่าวคือ รัฐสภาประกอบด้วยสภาสูง และสภาผู้แทนราษฎร ทั้งสองสภาจะมีฐานะอ่านใจหน้าที่อย่างเดียวกันและเท่าเทียมกันในทางกฎหมาย

¹Jacques Blanc, op.cit., p. 31.

โครงสร้างของรัฐสภา

ทั้งสองสภานาจาการเลือกตั้งโดยตรง มีวาระการดำเนินการหนึ่งคราวละ 5 ปี เช่นเดียวกันตามรัฐธรรมนูญฉบับ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 1963¹ (เดิมนั้น สภาสูงมีวาระการดำเนินการหนึ่ง 6 ปี ตามรัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. 1947)

ระบบการเลือกตั้งสองสภามีลักษณะต่างกัน คือ

สภาผู้แทนราษฎรหรือสภาล่าง ได้กำหนดอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างต่ำ 18 ปี และอายุผู้มีสิทธิสมัครเข้ารับการเลือกตั้งอย่างต่ำ 25 ปี (ตามกฎหมายฉบับ 8 มีนาคม พ.ศ. 1975)

สมาชิกมีจำนวนทั้งสิ้น 630 คน (ยกเว้นระบบสัดส่วนเดิมตามกฎหมายฉบับใหม่ คือ ฉบับ 9 กุมภาพันธ์ 1975) โดยใช้ระบบแบ่งเขตเลือกตั้งเป็น 32 เขต และการเสนอชื่อเป็นคณะ จำนวนผู้แทนแต่ละเขตจะแตกต่างกันตามจำนวนประชากรในแต่ละเขตตามผลการสำรวจประชากรครั้งล่าสุด

การลงคะแนน ผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งจะเลือกตามกลุ่มรายชื่อ (by list) แต่อาจจัดลำดับรายชื่อเอง ได้ตามกลุ่มรายชื่อที่เลือกนั้น การได้รับเลือกให้คะแนนและล็อตสูงสุดในแต่ละกลุ่มรายชื่อนั้นเป็นเกณฑ์

สำหรับสภาสูง ผู้มีสิทธิเลือกตั้งอายุอย่างต่ำ 25 ปี และผู้มีสิทธิสมัครเข้ารับการเลือกตั้งอายุอย่างต่ำ 40 ปี สมาชิกสภาสูงมีจำนวนทั้งสิ้น 315 คน (ยกเว้นระบบสัดส่วนตามจำนวนประชากร) การเลือกตั้งจะใช้เขตแขวง (Region) เป็นเขตการเลือกตั้ง แต่ละเขตมีสมาชิกสภาสูงได้จำนวนไม่เกิน 7 คน ด้วยสมัครคนใดได้รับคะแนนรวมเกิน 65% ของผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง ให้ถือว่าได้รับเลือก ด้านไม่มีผู้ใดได้คะแนนรวมเกิน 65% ก็ต้องใช้เกณฑ์คะแนนและล็อตสูงสุดตัดสินใจกต่อกลุ่มรายชื่อนั้น ๆ

นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกสภาสูงบางส่วนที่ไม่ได้มาจาก การเลือกตั้ง "ได้แก่ อธิบดีประจำราชอาณาจักรซึ่งจะได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ดูแลสมาชิกโดยตำแหน่งคลอเชิร์วิต หรือ ลาออง

¹ มาตรา 60, Stephane Rials, op.cit., p. 92.

รวมทั้งคุณสมบัติก่างประเทกษาซึ่งประธานาธิบดีสามารถแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทดลองชีวิตได้อีก 5 คน ได้แก่ผู้ที่มีคุณประโภชน์สูงสุดแก่ประเทศไทยเป็นที่ยอมรับเป็นกรณีพิเศษ ทั้งในด้านสังคม วิทยาศาสตร์ ศิลปะ หรือวรรณคดี (ตามมาตรา 59 วรรค 2 ของรัฐธรรมนูญ)

ระบบการคิดจะแน่เลือกทั้งเช่นนี้นับว่ามีนานานแล้วทั้งแต่เริ่มต้นสาธารณรัฐ ทั้งนี้ เพราะอกถุ่มพรรยากการเมืองต่าง ๆ นั้นมีลักษณะไม่ถาวร ถ้ากำหนดกระบวนการเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์ พรรยากต่าง ๆ หลายพรรยาอาจขาดโอกาสความต่อเนื่องที่จะได้รับที่นั่งในสภา พรรยาการเมืองต่าง ๆ ยกเว้นกถุ่มเสรีนิยม จึงยังพอใช้ในระบบนี้อยู่¹

การเลือกตั้งใหม่เมื่อหมดความหวังเมื่อมีการอุบัติ ต้องกระทำภายใน 60 วัน หลังจากทราบความหวังหรือการอุบัติ การประชุมครั้งแรกต้องมีขึ้นภายใน 20 วัน หลังจากวันเลือกตั้ง ช่วงที่ข้างไม่มีการประชุมสภาชุดใหม่ อ่านใจสภาข้างคงเป็นของสภาชุดเดิมอยู่

ความรับผิดชอบของสภา

สภาทั้งสองต่างไม่ต้องรับผิดชอบหรือถูกควบคุมซึ่งกันและกัน

สมาชิกสภาไม่สามารถก้าวเข้าไปท่องเที่ยวที่ต้องการและตรวจสอบของสมาชิกสภาสูงหรือสภาต่างที่บังเอิญต้องสนใจในการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กฎหมายของรัฐสภา

สมาชิกสภาไม่อาจถูกดำเนินคดีหรือฟ้องร้องให้ขับถุนหรือสอบสวนภายใต้อ่านใจหน้าที่ของรัฐสภาได้

อ่านใจหน้าที่ในการอุบัติของรัฐสภา

รัฐสภาเมื่อขึ้นเบ็ดอ่านใจหน้าที่ในการออกกระเบียบภายในของรัฐสภาได้เองโดยตรง ด้วยการลงมติด้วยคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิก ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

- การเลือกตั้งประธานาธิบดี และองค์กรของรัฐสภา
- การจัดกถุ่มสภา การแต่งตั้งผู้แทนในคณะกรรมการธิการตรวจสอบของสภา เป็นต้น

¹Jacques Blanc, op.cit., p. 33.

- การแต่งตั้งกรรมการตรวจสอบต่าง ๆ ในสภาก (ประมาณ 14 ชุดในสภากลุ่มราษฎร์ และ 12 ชุดในสภากลุ่ม) โดยเฉลี่ยคณะกรรมการด้านสังคมของกลุ่มในรัฐสภาก คณะกรรมการด้านสังคมที่มีหน้าที่ตรวจสอบ เสนอเรื่องกฎหมายต่าง ๆ สู่สภาก รวมทั้งการอภิปรายทั้งในระดับรัฐสภากและระดับคณะกรรมการ ซึ่งอาจต้องคณะกรรมการพิจารณาเป็นอย่างเดียวเป็นกรณีพิเศษก็ได้

การประชุมสภาก

การประชุมสภากันย์สามัญ มีขึ้นในวันแรกของเดือนกุมภาพันธ์ และเดือนตุลาคม ที่มิใช่วันหยุดราชการ การประชุมตามที่ประธานสภาก ได้เรียกประชุมและการประชุมสมัยพิเศษตามข้อเสนอของประธานบริบูรณ์ หรือสมาชิกสภาก จำนวนหนึ่งในสามขอให้เรียกประชุม

การประชุมสภาก เป็นการประชุมเปิดเผย ยกเว้นเมื่อมีการร้องขอเป็นกรณีพิเศษการอภิปรายต้องมีสมาชิกไม่น้อยกว่าครึ่งปีงวดเดือนกุมภาพันธ์ การผ่านร่างกฎหมาย แต่ละฉบับต้องมีฝ่ายรัฐบาลร่วมประชุมอยู่ด้วย และสามารถเข้าฟังคือสภาก ได้ต่อเมื่อได้รับการขอให้ฟัง

ในสถานการณ์จำเป็นทางการณ์ สภาก็สองทางประชุมร่วมกันได้ แต่ประธานสภาก ต้องจะเป็นประธานที่ประชุมสภาก

อ่านงานนิติบัญญัติของรัฐสภาก

อ่านงานนิติบัญญัติเป็นอ่านงานของห้องสองสภาก โดยไม่มีขอบเขตจำกัดอันชัดเจนทั้งสองสภามีฐานะอ่านงานเท่าเทียมกันและก้าวท้ายกันไม่ได้ถ้าไม่ได้รับความยินยอม ความขัดแย้งระหว่างสองสภามีน้อยมาก ทั้งนี้ เพราะทั้งสองสภามีกิจกรรมเมืองในสภาก ที่เป็นไปในลักษณะเดียวกัน

1. การเสนอร่างกฎหมาย

ผู้เสนอร่างกฎหมายนั้นมีอยู่ด้วยกันหลายฝ่าย คือ รัฐสภา, รัฐบาล, สภาฯ เศรษฐกิจและการแรงงานแห่งชาติ, สภาระดับเขตแขวง และรวมทั้งประชาชนทั่วไปด้วย กล่าวคือ

- สมาชิกสภาทั้งสองสามารถเสนอร่างกฎหมายได้ทุกคนในประเด็นต่าง ๆ ได้ อย่างกว้างขวาง เนื่องในประเด็นที่เกี่ยวกับการเพิ่มงบประมาณรายจ่ายจะต้องระบุแหล่งที่ มาทางการคลังที่เกี่ยวข้องด้วย

- ในทางปฏิบัติรัฐบาลมักจะเป็นฝ่ายเสนอร่างกฎหมายมากกว่า การจัดเตรียมร่าง กฎหมายมักจะจัดทำโดยกระทรวงที่รับผิดชอบในเรื่องนั้นมาสู่การอนุมัติในคณะกรรมการบริ เสนอต่อไปยังประธานาธิบดีเพื่อให้มอบหมายให้รัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องนำเสนอสู่สภา

- การเสนอร่างกฎหมายของสภาก็ปรึกษาทราบเรื่องกิจและแรงงานแห่งชาติจะอยู่ใน ขอบข่ายของปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมโดยเฉพาะเท่านั้น ซึ่งสภาก็ปรึกษาทาง เศรษฐกิจและแรงงานนี้จะเสนอต่อรัฐบาลเพื่อให้เสนอสู่สภาก่อไป

- ในมาตรา 121 ของรัฐธรรมนูญ มอบหมายให้สภาระดับเขตแขวงสามารถ เสนอร่างกฎหมายสู่สภาก็ได้

- ประชาชนสามารถเสนอร่างกฎหมายได้เช่นกัน โดยให้ผู้มีสิทธิออกเสียง เลือกตั้งอย่างน้อย 50,000 คนขึ้นไปเสนอร่างมาตราผ่านประธานสภาผู้โดยก็ได้

2. การพิจารณา.r่างกฎหมาย

เมื่อสภาก็ได้รับเสนอร่างกฎหมายมาแล้ว ประธานสภาที่จะมอบหมายต่อไปให้ กับคณะกรรมการพิจารณาของสภาก็จะดำเนินการได้ 3 วิธี คือ

- การส่งกลับ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วก็จะส่งกลับโดยแสดงความ เห็นชอบ, ไม่เห็นชอบ หรือ เสนอแก้ไขเพิ่มแปลง เสนอร่าง ๆ นั้นก็จะถูกนำมาระดุ วาระการประชุม โดยหัวหน้ากุญแจในสภาก็จะร่วมกับพิจารณา โดยมีประธานสภาเป็น ประธานในการประชุมในการกำหนดวาระ ที่ประชุมสามารถถอดกิประชัยได้ และนำมาพิจารณา เป็นรายมาตรา สมาชิกสภากุกคนมีสิทธิเสนอขอแก้ไขเพิ่มเติมได้ เมื่อสภากลุ่มตัวรับด้วย

จะแน่เสียงข้างมาก ร่างนั้นก็เป็นอันผ่านสภาก ในการประชุมสภานี้คณะกรรมการสามารถส่งตัวแทนไปในการประชุมสภาก เพื่อชี้แจงและให้รายละเอียดเกี่ยวกับร่าง ๆ หรือ การแก้ไขนั้น ในการพิรบ์เร่งด่วนอาจใช้วิธีการพิทก่อนเพื่อที่จะจัดทำข้อเสนอของสภาก่อนเบบลงและรับรู้ด้วยตนเองการพิจารณาในรายละเอียดตามปกติจะไป

- การพิจารณาและการอภิปรายของคณะกรรมการ

ถ้าร่างกฎหมายนั้นเป็นประเด็นข้อดี ประธานสภากจะเสนอความเห็นจากฝ่ายรัฐบาล เพื่อจัดตั้งคณะกรรมการพิเทศเป็นชุด 5 คน หรือชุด 10 คน ถ้าได้รับการคัดค้าน ประธานสภากจะเสนอให้ที่ประชุมแต้มตัวพิจารณา วิธีการเหล่านี้อาจนำมายังการพิรบ์เร่งด่วนด้วยกัน การพิจารณาด้วยคณะกรรมการนี้จะกระทำการทางในประเดินรายละเอียดที่ไม่สำคัญมากนัก ร่างกฎหมายที่ผ่านวิธีการนี้มีอยู่ ๕๐% (ยกเว้นในเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ) กฎหมายเลือกตั้ง การอนุญาตอำนาจนิติบัญญัติ การอนุมติสนธิตัญญา การพิจารณาบัญญัติ เป็นต้น¹

- การพิจารณาแก้ไข การยกเว้น

ประธานสภากทั้งสองสามารถจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณากร่างกฎหมาย หรือ พิจารณาปรับร่าง ๆ และการปรับปรุงแก้ไข และนำเสนอพิจารณาในที่ประชุมสภาก็ได้ ครั้งเพื่อลงมติรับหรือไม่รับ หลังจากนั้นตามวิธีการจำนวน 8 คนอาจเสนอขอให้คณะกรรมการจัดประชุมทั่วไปเพื่อให้การยกเว้นนั้น叨รงตามประเดินที่สำคัญที่วางไว้ คณะกรรมการการยกเว้น ต้องเสนอรายงานภายในระยะเวลา 4 เดือน

3. ความท่ามเที่ยมกันของสองสภาก

การพิจารณาร่างกฎหมายต่าง ๆ ต้องได้รับการพิจารณาจากทั้งสองสภาก สภาก ท่อนหรือหลังก็ได้ ร่างกฎหมายมักจะกระทำการเมื่อทั้งสองสภากได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไข叨รงกันแล้ว

¹ Jacques Blanc, op.cit., p. 37.

4. การประกาศใช้กฎหมาย

เมื่อสภากองติดแล้ว ประธานาธิบดีจะรับไปดำเนินการภายในหนึ่งเดือน ซึ่งประธานาธิบดีอาจขอให้สภานำกสันไปพิจารณาอีกครั้งก็ได้ ในทางปฏิบัติการ พิจารณาอีกครั้งมักเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติตามากกว่าเหตุผลทางการเมือง เมื่อประกาศแล้วจะนำไปพิมพ์เผยแพร่เป็นทางการ ซึ่งมีผลบังคับใช้ภายใน 15 วันหลังการประกาศใช้แล้ว

แม้ว่าสถานะของสภานในกระบวนการนิติบัญญัติ แม้ว่าจะได้รับการเน้นหนัก ความสำคัญมากขึ้น แต่ก็คือเป็นเพียงภายนอกเท่านั้น ทั้งนี้ จะต้องพิจารณาอีกครั้งก็ได้

- สภาระบบทรรูกการเมืองซึ่งมีลักษณะการรวมตัวไม่มั่นคงดาวร ทำให้ต้องเน้นบทบาทของกรที่เป็นศูนย์กลางในการต่อรองในทางการเมืองมากขึ้น การเสนอร่างและพิจารณากฎหมายที่เสนอโดยฝ่ายสภากะมีมากขึ้นในช่วงที่รัฐบาลมีสภาพไม่มั่นคง หรือการแก้ไขร่างกฎหมายของฝ่ายรัฐบาล ซึ่งกระทำได้อย่างสะดวกในช่วงนั้น

- การออกกฎหมายของสภาน มักเป็นประเด็นอย่างเดียว กฎหมายเหล่านี้บางเรื่องไม่เป็นที่สนใจและบางเรื่องที่มีลักษณะขัดแย้งกัน ทั้งนี้ ก็เพราะสภามีลักษณะที่ขาดประสิทธิภาพ รวมทั้งความถ่วงสาหัสในการจัดควรการประชุมและระเบียบวิธีของสภากอง

- ผลในแห่งของสภาก็คือ ความล่าช้า การไม่กรอบองค์ประชุม การจัดให้มีระดับเบ็ดเตล็ดซึ่งก็เป็นความพยายามส่วนหนึ่งที่จะแก้ไขปัญหาในฝ่ายกระบวนการนิติบัญญัติ รวมทั้งการแก้ไขระเบียบภายในของห้องสองสภาน แต่ในภาวะเร่งด่วนนั้น สภาก็มักจะมอบหมายให้รัฐบาลใช้อำนาจนิติบัญญัติได้เป็นการชั่วคราว¹

¹Jacques Blanc, op. cit., pp. 38-39.

๖. การให้อำนาจออกกฎหมายแผนฝ่ายนิติบัญญัติแก่รัฐบาล

รัฐสภาอาจอนหนายให้รัฐบาลออกกฎหมายเป็นการพิเศษหรือเฉพาะเจาะจง เป็นการชี้ช่วยวิวัฒนาการนี้ให้ดังกล่าวตามมาตรา 76 ของรัฐธรรมนูญ¹ จะต้อง กำหนดข้อจำกัดในการใช้อำนาจของรัฐบาลให้ชัดเจน และกำหนดระยะเวลาที่จะใช้อำนาจ นั้นไว้ด้วย รัฐสภาจะต้องกำหนดหลักเกณฑ์ที่สำคัญให้รัฐบาล การประกาศกฎหมาย กระทำโดยประชานาธินดี และจะมีรัฐมนตรีจะต้องได้พิจารณาเห็นชอบแล้วกฎหมายนี้มี ภาระเข้าสู่ความถูกกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภา โดยมีคุลากฎหมายเป็นสิ่งควบคุมอุดม การดึงความดีด้วยเข่นกัน

การออกกฎหมายโดยรัฐบาล

กฎหมายที่ออกโดยรัฐบาลนั้นมีความแตกต่างจากกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภา เพราะไม่ได้กำหนดให้มีสูงเท่าฝ่ายสภาระอยู่ด้วย แต่กระบวนการของกฎหมายที่จะออกได้นั้นจะ จำกัดอยู่ภายใต้มาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญ² นั้นคือ ในกรณีที่เป็นโดยเฉพาะและเป็น การฉุกเฉินเร่งด่วน ซึ่งรัฐบาลสามารถประกาศกฎหมายภายใต้ความรับผิดชอบของรัฐบาล โดยตรง แต่จะต้องแจ้งให้สภาร่างสังเวยทราบโดยทันทีอย่างช้าไม่เกิน ๕ วัน แม้จะไม่ใช่ สมัยประชุมของสภาก็ตาม กฎหมายนี้จะถูกยกเลิกเมื่อยังไม่ได้หากมิได้ประกาศเป็น กฎหมายสู่สภาพ้ายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศ

สิ่งที่น่าวิตกสำหรับสถาบันรัฐสภาคือ วิธีการประกาศกฎหมายโดยฝ่ายรัฐบาล นั้นได้ถูกนำมาใช้มากขึ้นเรื่อยๆ ในลักษณะปกติ ทั้งนี้ก็เพราะในสภาวะที่การรวมตัวกันไม่ มั่นคงพอ รัฐบาลสามารถนำวิธีการนี้มาใช้ได้โดยสะดวกและรวดเร็วกว่า

¹ Stephane Rials, op.cit., p. 93.

² Ibid.

๖. การควบคุมการดำเนินงานของรัฐบาลโดยฝ่ายสภा

การยื่นผู้ดูดซึบเพื่อออกประชาราษฎร์ในปีกุญหาต่างๆ ในสภากลับลงมตินั้นเป็นเรื่องที่กระทำได้โดยทั่วไป การตั้งกรรมการตามโดยสามัญก็สามารถทั้งสองฝ่ายอาชีวะยื่นต่อรัฐบาลเพื่อให้ตอบข้อสงสัยโดยตรงก็ได้ นอกจากนี้สภาก็อาจควบคุมได้โดยการตั้งคณะกรรมการบริหารเพื่อศึกษาเป็นกรณีพิเศษ คณะกรรมการบริหารสภามี ๓ ลักษณะ คือ

๑. คณะกรรมการบริหาร大局 ซึ่งจะเป็นคณะกรรมการบริหารและดำเนินงานที่สำคัญของรัฐบาล สามารถจัดทำข้อมูลต่างๆ เพื่อใช้พิจารณาประกอบร่างกฎหมายหรืออาจติดตามสอบดูถูกในกรณีสำคัญโดยเฉพาะก็ได้

๒. คณะกรรมการบริหารสองฝ่าย จัดตั้งโดยกฎหมาย มีอำนาจในการรวบรวมข้อมูลและติดตามการบริหารงานสาธารณะที่สำคัญบางหน่วยงาน มีลักษณะเป็นกรรมการ大局 มีประมาณ ๗ ชุด

๓. คณะกรรมการบริหารวิสามัญ หรือ คณะกรรมการบริหารเฉพาะกิจ ตามมาตรา ๘๒

จากปี ๑๙๔๗ ถึง ๑๙๘๓ ได้เคยจัดตั้งคณะกรรมการบริหารเฉพาะกิจขึ้นมาแล้ว ๑๘ ชุด ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาร้ายแรงที่เกิดขึ้นในอิตาลี เช่น ปัญหาผู้ก่อการร้าย การมาตุรุณนาย Aldo Moro. นาฬิก เป็นต้น องค์ประกอบของคณะกรรมการบริหารนั้นมาจากทั้งสองฝ่าย และจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมายฉบับพิเศษ^๑

อย่างไรก็ตาม การทำงานของคณะกรรมการบริหารเฉพาะกิจนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบโดยเสียงข้างมากของสภาก แต่ไม่มีสิทธิเสนอญญต์ไม่ไว้วางใจ การสอบสวนของคณะกรรมการบริหารมีอำนาจในทางคุกคามและศาลอาญาด้วยทั้งนี้เนื่องจากปัญหาส่วนใหญ่กับเป็นปัญหาในทางอาชญากรรมที่ร้ายแรงและการก่อการร้าย เป็นต้น

๗. อำนาจในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ

การเสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญนั้นสามารถกระทำได้ทั้งจากฝ่ายสภากและฝ่ายบริหาร โดยนำเสนอเข้าสู่การออกประชาราษฎร์ของทั้งสองฝ่ายด้วยกำหนดระยะเวลาเดือน การลงมติ

^๑Jacques Blanc, op. cit., p. 41

เห็นชอบจะต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากเกินครึ่งจากทั้งสองสภาภายหลังการอภิปรายในรอบที่สองแล้ว

การแก้ไขกฎหมายอาจนำมาของประชามติได้ โดยสมาริคสภาร่างบัญญัติไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของสภา หรือโดยประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 500,000 คน หรือสภานิติบัญญัติ 5 แห่งเป็นผู้ร้องขอและหลังจากที่ได้มีการเผยแพร่ไปแล้วไม่น้อยกว่าสามเดือน การประกาศกฎหมายจะมีผลใช้ได้มีเดียวได้เมื่อได้รับคะแนนเสียงข้างมากจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งหนึ่งในห้าของสภา

แต่ถ้าการเสนอร่างกฎหมายดังกล่าวได้รับคะแนนเสียงถึง 2 ใน 3 จากทั้งสองสภาในการลงคะแนนรอบที่สองแล้วก็ไม่ต้องใช้ประชามติ¹

2. ประธานาธิบดีและรัฐบาล

อำนาจบริหารเป็นอำนาจของประธานาธิบดีและคณะรัฐบาล

ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐ

ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐอิตาลีมาจากการเลือกตั้ง มีฐานะเป็นประมุขแห่งรัฐในระบบบริหารสภากลาง

การเลือกตั้งประธานาธิบดี

ประธานาธิบดีจะได้รับเลือกจากคณะผู้เลือกตั้งซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาร่างกฎหมายเป็นตัวแทนจากระดับเขตแขวงแห่งละ 3 คน ซึ่งสามารถคัดเบ็ดแขวงเป็นผู้เลือก (ยกเว้นเขต Val d'Aoste และ Molise มีเพียงแห่งละหนึ่งคน) ผู้ได้รับเลือกต้องได้รับคะแนนทั้งสามรอบเป็นคะแนนเสียงข้างมากถึง 2 ใน 3 ของคณะผู้เลือกตั้ง ถ้าหากการ

¹ มาตรา 138, Stephane Rials, op.cit., p. 99.

ถงคะแนนทั้งสามรอบข้างไม่ได้รับคะแนนตามเกณฑ์ตั้งกล่าวจะให้เกณฑ์คะแนนเสียงข้างมากเกินครึ่งในรอบต่อ ๆ ไปตัดสิน¹

คุณสมบัติส่วนหนึ่งของประธานาธิบดีก็คือ มีอายุเกิน 50 ปีขึ้นไป วาระดำรงตำแหน่ง 7 ปีและมีลิทธิ์ได้รับเลือกใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งควบคู่กับตำแหน่งอื่นไม่ได้ เมื่อได้รับเลือกแล้วก็จะต้องทำพิธีสถาบันตนในที่ประชุมร่วมของรัฐสภา

ประธานาธิบดีจะต้องแจ้งให้เตรียมจัดตั้งคณะผู้เลือกตั้งก่อนหน้าควรการดำรงตำแหน่ง 20 วัน เพื่อให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีคนต่อไป ในกรณีที่ประธานาธิบดีลาออกหรือตายก่อนครบวาระ การจัดตั้งคณะผู้เลือกตั้งก็จะมีขึ้นด้วยวิธีการเร้นเดิน กรณีที่ตำแหน่งประธานาธิบดีว่างลงชั่วคราว ประธานาธิบดีจะเป็นผู้รักษาการแทน ในช่วงที่มีการยุบสภาหรือช่วงสามเดือนก่อนหน้าควรของตามวิธีการ กรณีการเลือกตั้งประธานาธิบดีจะต้องเลื่อนออกไปก่อน และจะมีขึ้นภายใน 15 วันหลังจากที่มีการประชุมร่วมสองสภา ครั้งแรกขึ้นแล้ว

ความรับผิดชอบของประธานาธิบดีแห่งชาติรัฐ

ในฐานะประธานาธิบดีในระบบรัฐสภา ประธานาธิบดีไม่มีหน้าที่รับผิดชอบในทางการเมืองโดยตรงนอกจากจะเป็นการถึ่งถัวหรือทำลายต่อรัฐธรรมนูญ (มาตรา 90)² การกล่าวโหทยต่อประธานาธิบดีจะต้องเป็นการประชุมร่วมรัฐสภาด้วยคะแนนเสียงข้างมากเกินครึ่งของสมาชิกสภาและด้วยวิธีการตามกฎหมายฉบับที่ 25 มกราคม พศ.1962 ตุถการรัฐธรรมนูญจะเป็นผู้พิจารณาตัดสิน

ประธานาธิบดีจะได้รับการคุ้มครองปกป้องในทางอาญา โดยเฉพาะในฐานะที่เป็นผู้ต้องรับทราบการกล่าวหาหรือความเสื่อมหายต่าง ๆ ที่เกิดจากการกระทำของรัฐบาล

¹ มาตรา ๔๗. Stephane Rials. Op. Cit., p. 93.

² Ibid., p. 94.

ประธานาธิบดีอังไกรับสิทธิ์อำนวยในทางกฎหมายเพื่อและอาจเป็นพิเศษบางประการด้วยออกหนึ่งไปจากปฏิบัติตามหน้าที่ที่มีอยู่

อำนาจหน้าที่ของประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐ
สิทธิพิเศษของประธานาธิบดีคือออกจากที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ได้แก่

- สิทธิพิเศษดังต่อไปนี้

ประธานาธิบดีแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี โดยนายกรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอรายชื่อคณะรัฐมนตรี นอกจากนั้น ประธานาธิบดีอังไกรเป็นผู้แต่งตั้งตำแหน่งต่าง ๆ ในระดับที่สำคัญของรัฐด้วย เช่น ผู้พิสูจน์กิจกรรมศักดิ์คลองครีบ ข้าราชการบำนาญระดับและคุณวุฒิธรรมบุญ 5 คนด้วย

ประธานาธิบดีอังไกรในฐานะของหัวหน้าสุดยอดของประเทศไทย เป็นผู้ลงนามรับรองสนธิสัญญาระหว่างประเทศไทย การประการสังค្រាម โดยมีส่วนรับทราบก่อนการลงนาม

ประธานาธิบดีเป็นประธานคณะรัฐมนตรีรวมทั้งสถาบันที่สำคัญ คือ สถาบันน้ำดื่ม และสถาบันการค้า

ประธานาธิบดีเป็นผู้ให้การอักษรไทยและการอ่านผ่อนผ่อนไทย

ประธานาธิบดีมีอำนาจอนุมัธิให้รัฐบาลเสนอร่างกฎหมายต่อสภาร่างกฎหมาย และเป็นผู้ประกาศใช้กฎหมายด้วย ๆ

ประธานาธิบดีเป็นผู้ประกาศการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา และกำหนดสามัญประชุมครั้งแรก รวมทั้งประกาศการลงประชามติดตามที่รัฐธรรมบุญได้กำหนดไว้ให้ด้วย

- สิทธิพิเศษในด้านอภิเดชทาง

ข้อกำหนดในรัฐธรรมบุญบางอย่าง ได้ยกเว้นบทของประธานาธิบดีออกจากฐานะของประบูรณ์แห่งรัฐในระบบบริหารด้วย กล่าวคือ

ประธานาธิบดีอาจขอให้สภานิติบัญญัติได้ก่อนการประกาศใช้กฎหมายบางข้อ

ประธานาธิบดีอาจสั่งสารอิงสภาพเพื่อแสดงความคิดเห็นต่อปัญหานางเรื่องได้
ประธานาธิบดีอาจยุบสภาพหนึ่งสภาพให้หรือหั้งสองสภาพได้ ตามมาตรา 88 แห่งรัฐ
ธรรมนูญ และต้องแจ้งให้ประธานสภาพหั้งสองทราบล่วงหน้า แต่ประธานาธิบดีจะใช้
อำนาจยุบสภาพในช่วงหกเดือนสุดท้ายของการดำรงตำแหน่งของตนไม่ได้

การใช้อำนาจสิทธิพิเศษเหล่านี้ของประธานาธิบดีจะต้องได้รับการลงนามรับสนอง
คำสั่งโดยคณะรัฐมนตรี ในฐานะดังกล่าวหมายถึงประธานาธิบดีรัฐจะตัดสินใจโดยปราศจาก
การยอมรับของคณะรัฐบาลไม่ได้

ฐานะของประธานาธิบดีเมื่อจะถูกไม่มีอำนาจมั่นคงก็ตาม แต่ก็เป็นทำหน่งที่มี
ความหมายในแง่ความเคารพนับถือทางจิตใจ อำนาจหน้าที่ของประธานาธิบดีจะเห็นได้
ชัดเจนในกรณีที่มีปัญหาในระดับสภาพและระดับรัฐบาล รัฐธรรมนูญจะระบุอิจกรรมการใช้อำนาจ
โดยตรงของประธานาธิบดี เช่น ในภาวะที่มีก่อการเมืองเป็นก่อการเมืองเล็ก ๆ มากน้อยในสภาพ
หรือรัฐบาลผู้ใดที่อยู่ในฐานะไม่มั่นคงอย่างซึ่ง และไม่สามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่อง
เกินกว่าหนึ่งปี ประธานาธิบดีจะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางแห่งอำนาจเพื่อกวนคุณภาพไปต่าง ๆ
ให้ดำเนินไปอย่างเต็มที่ และถูกหลอกลวงส่วนอื่น ๆ ในระยะที่ซึ่งขาดช่วงอยู่ในขณะนั้นด้วย¹

ประธานาธิบดียังมีฐานะและความสำคัญในการเมืองอย่างแน่นอน โดยเฉพาะ
ในการแต่งตั้งทำหน่งหัวหน้ารัฐบาลซึ่งประธานาธิบดีจะเป็นผู้เสนอแนะที่สำคัญในระบบ
รัฐสภาพอิตาลีซึ่งมีความแตกแยกหลากหลายของระบบพิรุณ แม้ในระดับพิรุณใหญ่เช่น
พิรุณคริสต์เดียนเดในเครือทั่วโลก ประธานาธิบดีมักจะทำหน้าที่เสนอตุลาการในการเข้าตัด
และแต่งตั้งคณะรัฐบาล ในบางครั้งยังเป็นผู้อุปนายการตั้งรัฐบาลและการกำหนดสัดส่วน
ของรัฐบาลผู้ใดด้วย¹

คณะรัฐบาล (The Council of Ministers หรือ Consiglio dei ministri)

รัฐธรรมนูญอิตาลีค่อนข้างเน้นความสำคัญและอำนาจของรัฐบาลมากกว่าเมื่อเทียบ
กับอำนาจของประธานาธิบดี นอกจากนั้นยังกำหนดโครงสร้างของรัฐบาลไว้อย่างชัดเจน

¹ Jacques Blanc. Op. Cit.m p. 46.

มาตรา 92 กำหนดว่า “รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐนี้ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี (President of the Council) และรัฐมนตรี (The Ministers) ซึ่งรวมเรียกว่าคณะรัฐมนตรี (The Council of Ministers)”¹ การกำหนดดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นถึงฐานะของรัฐบาลที่แยกออกจากประธานาธิบดีอย่างชัดเจน และแสดงให้เห็นว่าประธานาธิบดีมิได้อยู่ในฐานะหัวหน้าหรือ มิได้เป็นส่วนประกอบกันและกันในคณะรัฐบาลซึ่งคณะรัฐบาลจะมีองค์ประกอบเฉพาะที่ขัดเจนและมีอำนาจตามรัฐธรรมนูญโดยตรง มีความรับผิดชอบโดยเดียวในแต่ละส่วน กล่าวคือ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรี

การจัดตั้งรัฐบาล

การจัดตั้งรัฐบาลเป็นเรื่องสำคัญและเป็นขั้นตอนที่ยุ่งยากในรัฐธรรมนูญ

ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งนายกรัฐมนตรี และแต่งตั้งรัฐมนตรีตามข้อเสนอแนะของนายกรัฐมนตรี ในทางปฏิบัตินั้น ประธานาธิบดีจะต้องขอคำปรึกษาฝ่ายต่าง ๆ แม้ว่า รัฐธรรมนูญจะมิได้กำหนดไว้ช่นนี้ก็ตาม บุคคลสำคัญที่ประธานาธิบดีจะต้องขอความเห็น ได้แก่ อธิบดีประธานาธิบดี, คณะรัฐมนตรี, ประธานสภาทั้งสองสภา, หัวหน้ากอตุ่มพรรค การเมืองในสภา, ผู้นำพรรคร่วมเมือง เป็นต้น เมื่อได้รับความเห็นมาแล้ว ประธานาธิบดีก็จะเตือนตัวบุคคลที่จะเป็นผู้นำในคณะรัฐบาล ประธานาธิบดีสามารถใช้คุณพินิจของตนที่จะทำตามข้อเสนอแนะนั้น ๆ หรือไม่ก็ได้ การเตือนตัวบุคคลมาต่อรอง ดำเนินการนั้นจะต้องคำนึงว่าจะได้รับความไว้วางใจจากสภากันแน่นหรือไม่เป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินการในทางการเมืองเพื่อ ให้การแต่งตั้งบรร大军เป้าหมาย

เมื่อได้ตัวบุคคลที่คาดว่าจะเสนอชื่อเพื่อแต่งตั้งได้แล้ว บุคคลผู้นั้นก็จะดำเนินการ ในขั้นตอนต่อไป คือ การปรึกษาหารือกับตัวแทนในทางการเมืองที่คาดว่าจะเข้าร่วมใน รัฐบาลผ่านชุดคนนี้เพื่อจัดสรรตำแหน่งในคณะรัฐมนตรี ซึ่งนับว่าเป็นขั้นตอนที่ต้องเจรจา

¹ Stephane Rials, Op. Cit., p. 95.

ที่รองทั้งในแห่งด้วยบุคคลของพระรัตน์ นโยบายของพระรัตน์ และสามารถปฏิกริยาหารือกับประธานาธิบดีได้เพื่อหาข้อตกลงร่วมกัน

เมื่อสามารถกำหนดด้วยรัฐมนตรีได้ครบถ้วนแล้ว ก็จะเสนอรายชื่อให้ประธานาธิบดี เพื่อแต่งตั้งต่อไป จากนั้น ประธานาธิบดีก็จะลงนามในประกาศเป็น 2 ฉบับ ฉบับแรก กิจการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี ฉบับที่สองประกาศรายชื่อคณะรัฐมนตรี การประกาศนี้ผล ให้สิ้นสุดภาระของคณะรัฐมนตรีชุดเก่าด้วย

นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีจะต้องรายงานตนต่อหน้าประธานาธิบดีก่อนเข้ารับ ตำแหน่งตามมาตรา 93 หลังจากนั้น คณะรัฐมนตรีใหม่ก็จะประชุมร่วมกันเพื่อจัดตั้ง ตำแหน่งเลขานุการคณะรัฐมนตรีให้ครบถ้วนต่อไป เมื่อครบถ้วนแล้วก็จะต้องแสดงตัวใน การประชุมสภาเพื่อขอความไว้วางใจจากสภากายในกำหนดระยะเวลา 10 วัน

โครงสร้างของคณะรัฐบาล

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าคณะรัฐมนตรีมีองค์ประกอบสามฝ่าย คือ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรี ซึ่งต่างกันมีอำนาจหน้าที่และฐานะโดยเฉพาะตามรัฐธรรมนูญ

นายกรัฐมนตรี (President of the Council of Ministers)

รัฐธรรมนูญให้กำหนดฐานะของนายกรัฐมนตรีไว้เป็นส่วนสำคัญของรัฐบาลนั้นคือ การเป็นหัวหน้าของสำนักงานบริหาร เมื่อได้รับการแต่งตั้งจะต้องมีฐานะรับผิดชอบต่อ รัฐสภาในฝ่ายการปกครอง นั่นคือ เป็นผู้ดำเนินนโยบายและบริหารงานอย่างมีเอกภาพ และเป็นผู้ประสานนโยบายและการดำเนินงานของรัฐมนตรีฝ่ายต่างๆ

หน้าที่อันสำคัญของนายกรัฐมนตรีคือการควบคุมดูแลการดำเนินงานของ คณะรัฐมนตรีให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันหรือสอดคล้องกัน

นอกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว อังกฤษได้แต่งตั้งรองนายกรัฐมนตรีซึ่งไม่ได้ กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่จัดตั้งขึ้นในทางปฏิบัติ โดยปกติแล้วรองนายกรัฐมนตรีเป็น ผู้ทำหน้าที่แทนนายกรัฐมนตรีหรือรักษาการแทนในกรณีที่ตำแหน่งว่างลง บางครั้งก็

อาจได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ประสานงานโดยตรงของรัฐบาล แต่ไม่สามารถมีอำนาจหน้าที่
และความรับผิดชอบโดยตรงแทนนายกรัฐมนตรีได้¹

รัฐมนตรีและรัฐมนตรีช่วย

รัฐมนตรีต่าง ๆ นั้นทำหน้าที่ในฐานะสำนักงานขึ้นของคณะรัฐบาลและบริหารงานใน
ฐานะหัวหน้าหน่วยงานหรือกระทรวงทบวงกรมแห่งรัฐ

ในขอบเขตอิสระหน้าที่ในการเมือง รัฐมนตรีเป็นผู้ลงนามรับสนองคำสั่งของ
ประมุขแห่งรัฐ รัฐมนตรีเป็นผู้จัดเตรียมเสนอร่างกฎหมายและคณะรัฐมนตรีให้การอนุมัติ
เพื่อเสนอเข้าสู่สภา รัฐมนตรีมีสิทธิ และจะต้องเข้าร่วมประชุมสภาเมื่อได้รับการร้องขอ
รัฐมนตรีเป็นผู้จัดเตรียมร่างงบประมาณกระทรวงทบวงกรมของตน

ในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ซึ่งเป็นตำแหน่งระดับสูงสุดของ กระทรวงนั้น ๆ
รัฐมนตรีเป็นผู้ชี้แจงในเรื่องต่าง ๆ ของกระทรวงและประสานงานของกระทรวงในพื้นที่
ต่าง ๆ

จำนวนรัฐมนตรีและอิสระหน้าที่ของรัฐมนตรีจะต้องครบเป็นกuition หมาย และมีแนว
โน้มที่จะมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนการแต่งตั้งรัฐมนตรีอยู่นั้นมีอยู่สอง

รัฐธรรมนูญมิได้กำหนดในเรื่องของเลขานุการรัฐมนตรี (Undersecretaries หรือ
Sottosegretari) ซึ่งมิได้เป็นส่วนหนึ่งของคณะรัฐมนตรี และไม่ได้เข้าร่วมประชุมระดับ
คณะรัฐมนตรี ยกเว้นตำแหน่งเลขานุการนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นหัวหน้าที่ในฐานะเลขานุการ
เลขานุการรัฐมนตรีไม่มีอิสระหน้าที่โดยเฉพาะ ซึ่งมีอิสระหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจาก
รัฐมนตรีเท่านั้น การประกาศแต่งตั้งตำแหน่งเลขานุการรัฐมนตรี เป็นประกาศของ
ประธานาธิบดีหลังจากที่ได้มีมติจากคณะรัฐมนตรี และต้องทำพิธีปฏิญาณตนต่อนายก-
รัฐมนตรี

¹ Jacques Blanc. Op. Cit., p. 49.

คณะกรรมการต้องมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เช่น ในรัฐบาลชุดของ Craxi จะมีรัฐมนตรีจำนวน 28 คนจากพรรคร่วม 5 พรรค และมีเลขานุการรัฐมนตรีอีก 58 คน¹

คณะกรรมการต้องมีความหมายในแง่ความรับผิดชอบร่วมกันและความมั่งคงของรัฐบาล

คณะกรรมการต้องมีความหมายในแง่ความรับผิดชอบร่วมกันและความมั่งคงของรัฐบาล รัฐมนตรีแต่ละคนมีฐานะเท่าเทียมกัน และอภิป্রายในปัญหาต่างๆ ร่วมกันในระดับที่เกี่ยวข้องกับนโยบายทั่วไปของรัฐบาล

คณะกรรมการต้องเป็นผู้จัดทำนโยบายเพื่อสนับสนุนความเห็นชอบจากรัฐสภา โดยที่คณะกรรมการต้องได้พิจารณาเห็นชอบร่วมกันแล้ว และทุกคนจึงมีส่วนรับผิดชอบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการงบประมาณของตน

ดังนั้น บทบาทและหน้าที่สำคัญของคณะกรรมการต้องคือ การจัดเตรียมนโยบายทั่วไปของรัฐ รวมทั้งการพิจารณาร่างกฎหมายต่างๆ การบริหารกิจการของรัฐในระดับสูง ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การจัดเตรียมรายงานเข้าสู่สภา การแต่งตั้งและควบคุมข้าราชการระดับสูง และปัญหาต่างๆ ที่อยู่ในระดับที่นอกเหนือฐานะของรัฐมนตรีแต่ละคน

การเรียกประชุม วาระการประชุม และการอภิป্রายในคณะกรรมการต้องเป็นอำนาจของนายกรัฐมนตรี

ความรับผิดชอบในฐานะผู้ร่วมรัฐบาล

สมาชิกผู้ร่วมรัฐบาลนั้นไม่ได้รับการรับรองฐานะไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่มีความรับผิดชอบในการเมืองต่อรัฐสภา และในทางกฎหมายด้วย สมาชิกผู้ร่วมรัฐบาลจะเลือกมาจากการผู้แทนฯ และสภาสูง เมื่อได้รับเลือกแล้วที่ซึ่งคงมีลักษณะเด่นในฐานะสมาชิกสภา ด้วยเช่นเดิน

¹ Jacques Blanc. Op. Cit., p. 50.

ความรับผิดชอบในทางกฎหมาย หมายถึงการที่จะถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายได้ โดยนิติบุคคล หรือโภชรัฐ แม้ว่าจะเป็นการปฏิบัติงานในหน้าที่ก็ตาม

ในทางอาญา คือ ได้รับการปักป้องในระยะเวลาในการดำเนินคดีอาญาซึ่งเป็นสิทธิพิเศษโดยทั่วไปสำหรับสมាជิกสภาพอยู่แล้ว ส่วนการกระทำความผิดอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรี ตามมาตรา 96 ของรัฐธรรมนูญได้กำหนดการดำเนินการเป็นวิธีพิเศษให้มีการฟ้องร้องฝ่ายการประชุมร่วมกันของสภาและ การพิจารณาตัดสินโดยตุลาการรัฐธรรมนูญ

ความรับผิดชอบทางการเมืองอาจเป็นความรับผิดชอบราชบุคคลหรือหัวหน้าคณะที่ได้โดยที่สภากำนัลพิจารณาแต่งความเห็น การไม่ขอนรับ หรือเพิกถอนความไว้วางใจและมีผลให้กฤษฎีมนตรีหรือรัฐมนตรีถูกหนีบังคับให้ต้องลาออกจากได้

อ ร บ า น า จ ห น ท ี น ร ถ า น ของ ร ถ ဗ ာ စ า

อำนาจนิติบัญญัตินี้เป็นของฝ่ายสภา และรัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย รัฐบาลสามารถออกกฎหมายต่าง ๆ ในระดับรอง ๆ เพื่อรับรองกฎหมายจากสภาอิกรั้งหนึ่งได้

การออกกฎหมายระดับรัฐบาลกระทำในระดับรัฐมนตรีโดยการเสนอร่างกฎหมาย และให้ศาลปกครองพิจารณาให้ความเห็น ส่วนมากให้กฤษฎีมนตรีอนุมัติและลงนามโดยประมุขแห่งรัฐ หลังจากนั้นส่งไปตราเป็นกฎหมาย และประกาศใช้กฎหมายระดับนี้ให้ถูกกฎหมาย คือ

- เป็นระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ตามกฎหมาย
- เป็นหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับอำนาจ และคุณพินิจของอำนาจฝ่ายบริหาร
- เป็นการจัดตั้งองค์กรแห่งรัฐ และอำนาจหน้าที่ขององค์กรแห่งรัฐ
- การมอบหมายอำนาจ หรือการใช้อำนาจในฐานะที่ได้รับมอบหมายจากอำนาจนิติบัญญัติ

อำนาจหน้าที่ของรัฐบาลแทบทะไม่ได้รับการขยายให้กว้างขวางขึ้นมากนัก แม้ว่าในทางปฏิบัตินั้นจะสามารถใช้การขยายขอบเขตอำนาจศักดิ์สิทธิ์ของรัฐมนตรีได้ เพื่อให้การ

คำเนินงานของฝ่ายรัฐบาลมีประสิทธิภาพมากที่สุด แต่ก็มักจะอยู่ในกรอบกำหนดระยะเวลาอันจำกัด¹

3. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรอำนวยการส่วนต่างๆ

รัฐธรรมนูญฉบับ 27 ธันวาคม พศ. 1947 ได้กำหนดลักษณะการถ่วงดุลย์อำนาจในทางการเมืองไว้ชัดเจน นั่นคือ รัฐบาลรับผิดชอบต่อรัฐสภา และประธานาธิบดีเป็นผู้นำสิทธิบุคคลทั้งสองได้

ความรับผิดชอบในการการเมืองของรัฐบาล

1. การแต่งตั้ง

มาตรา 94 แห่งรัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐบาลใหม่ที่จัดตั้งขึ้นแล้วจะต้องขอความไว้วางใจจากที่ประชุมทั้งสองสภาภายใต้กำหนด 10 วัน

ประธานาธิบดีแต่ละสภากำชับเป็นผู้ขอให้คณะรัฐบาลแต่งตั้งขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายและซึ่งแต่ละฝ่ายได้แต่งตั้ง ต่อการประชุมสภากำชับสองสภา มีการอภิปรายของกตุ่มต่างๆ ในสภาก่อนด้วยจากที่ประชุมสภากำชับ เมื่อเสียงส่วนใหญ่ของที่ประชุมลงตัวรับก็แสดงว่าคณะรัฐมนตรีได้รับการแต่งตั้ง แต่ถ้ามีมติไม่รับ คณะรัฐมนตรีนี้ก็จะต้องถอนตัวหรือลาออกจากลงมติจะใช้การขานซื้อเรียงลำดับและลงมติเปิดเผยเพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจนั้น ๆ ทั้งสองสภา

ความไว้วางใจนับเป็นพื้นฐานที่สำคัญของระบบบริหารสภารัฐ คือ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งของการบริหารงานของฝ่ายรัฐบาล การขอความไว้วางใจจึงไม่ใช้เป็นเพียงพิธีการของรัฐบาลเท่านั้น แต่เป็นส่วนที่จะกำหนดถึงฐานะและขอบเขตอำนาจของคณะรัฐมนตรี ในระบบบริหารสภารัฐ ทั่วไปนั้น เมื่อรัฐบาลได้พิจารณาแล้วหลักการและนัยหมายของ

¹ Jacques Blanc. Op. Cit., p. 51.

รัฐบาลเท่ากับเป็นการมอบหมายให้รัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นอุ้มรับผิดชอบบริหารงานได้เท่าที่ได้รับมาแล้ว แต่ในแห่งของการแต่งตั้ง นับเป็นการขยายขอบเขตให้กับคณะรัฐมนตรีที่จะบริหารงานได้อีกส่วนที่ตามอ่านหน้าที่

ความไว้วางใจเป็นส่วนที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐสภา กับรัฐบาลมาอย่างรัฐบาลได้รับการแต่งตั้งให้ดำเนินการไปได้จนกว่าจะลาออกจากหรือถูกเพิกถอนความไว้วางใจนั้น¹

2. นิติไว้วางใจ

การให้ความไว้วางใจไม่ได้ทำให้รัฐบาลคงอยู่ได้ตลอดคราวนาน การเพิกถอนความไว้วางใจอาจมีขึ้นเมื่อใดก็ได้ ดังนั้น รัฐบาลจึงจำเป็นจะต้องดีดตามแนวโน้มดัง ๆ และสร้างความสัมพันธ์กับรัฐสภาอย่างต่อเนื่องและระมัดระวังเพื่อความมั่นคงทางการเมืองของรัฐบาล นับตั้งแต่ปี 1953 เป็นต้นมา ระบบการเมืองในระบอบรัฐบาลไม่ค่อยเข้มงวด ในแห่งความรับผิดชอบทั้งคณะมากนัก ลักษณะรัฐธรรมนูญมีแนวโน้มที่จะให้การเปลี่ยนแปลงรัฐบาลทั้งคณะนี้ในการพิทีที่เป็นปัญหาร้ายแรงเท่านั้น ดังนั้น มาตรา 94 จึงแยกตัวไว้วางใจและไม่ไว้วางใจระหว่างสองสภาออกจากกัน และนิติไว้วางใจกฎหมายที่ไม่มีผลบังคับให้ต้องลาออกจากด้วยเช่นกัน

นิติไมไว้วางใจ

การลงมติไมไว้วางใจจะต้องกระทำด้วยวิธีพิเศษ เพื่อให้เกิดความมั่นคงของรัฐบาลต่อการพิจารณาตัดสินของฝ่ายสภาก การเสนอข้อมูลจะต้องกระทำโดยสมាជິກສភา จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของสมาชิกสภานั้น ๆ เป็นผู้ลงนาม การอภิปรายจะต้องมีขึ้นภายใน 3 วันนับจากที่ได้ขึ้นบ่อนัดไปแล้ว การลงมติใช้การขานซื้อลงคะแนนเป็นเสียงเดียวเทียบกับการลงมติไว้วางใจ

¹ Jacques Blanc. Op. Cit., p. 52.

การต่อต้านความไว้วางใจ

ในการพิทักษ์รัฐบาลมีความไม่แน่นใจในเสียงส่วนใหญ่เกี่ยวกับความสามารถด้านการตั้งสองเพื่อหันมาเสียงว่าซึ่งคงได้รับความไว้วางใจจากสถาบันต่อไปหรือไม่ รัฐบาลอาจเสนอร่างกฎหมายเพื่อขอความไว้วางใจในประเด็นใดโดยเฉพาะและสามารถออกกฎหมายได้วันไขนายนั้นจะเป็นที่ยอมรับหรือไม่ในทางการเมือง การลงมติใช้การขานชื่อลงมติเปิดเผย เช่นกัน

3. การลงมติไม่รับร่างฯ

ตามมาตรา 94 การลงมติไม่รับร่างฯ แตกต่างจากมติไม่ไว้วางใจ การลงมติไม่รับร่างฯ จากทั้งสองสถาบันไม่มีผลให้รัฐบาลต้องลาออกจาก ก็ต่อเมื่อกำหนดว่าให้นำไปสู่การลงมติความไว้วางใจได้ ในทางปฏิบัตินั้น ถ้าเป็นการเสนอในประเด็นสำคัญเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล การลงมติไม่รับร่างฯ ก็ทำให้ต้องลาออกจากได้

จะเห็นได้วันทบทวนในทางนิติบัญญัติในระบบธุรกรรมชั่วคราวไม่มีประสิทธิภาพนั้น รัฐบาลอาจต้องลาออกจากได้มื่อมติไม่ไว้วางใจเท่านั้น เมื่อมติไม่รับร่าง หรือเมื่อสถาบันอื่นในลักษณะที่ไม่ค่อยให้ความไว้วางใจนัก หรือเมื่อมีความแตกแยกในระหว่างพรรคร่วมรัฐบาล หรือภายในพรรคเดียวกันก็ตาม ก็ไม่สามารถทำให้รัฐบาลต้องลาออกจากได้โดยง่าย

ด้วยลักษณะดังกล่าว ควรจะต้องพิจารณาหลักเกณฑ์การยุบสถาบันด้วย นั่นคือประธานาธิบดีจะไม่ประกาศยุบสถาบันเพื่อให้แจ้งกับมติไม่ไว้วางใจของสถาบันต่อไปที่ต้องพยายามทำให้สถานการณ์ทางการเมืองในรัฐบาลผ่อนหนนั้นชัดเจนขึ้น

การใช้อำนาจยุบสถาบัน

ประธานาธิบดีจะเป็นผู้ยุบสถาบันทั้งสอง หรือสถาบันใดสถาบันใดก็ได้ ภายหลังจากได้รับฟังความเห็นจากประธานาธิบดีฯ แล้วตามมาตรา 88

เงื่อนไขนี้ของรัฐธรรมนูญ ก็คือ ต้องการให้ประธานาธิบดีเป็นผู้ระจับความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจากสองสถาบัน ซึ่งจะเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการดำเนินงานของสองสถาบัน และอาจนำไปสู่การนำเรื่องมติไม่ไว้วางใจรัฐบาลขึ้นมาใช้ โดยเฉพาะเมื่อประธานาธิบดีมีอง

เห็นว่ารัฐบาลนี้ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากประชาชนส่วนใหญ่ แต่ส่วนของนี้ไม่อุตสาหกรรมที่จะต้องทนทากความคิดเห็นของประชาชนในประเทศโดยทั่วไปได้

อันอาจสิทธิขาดของประธานาธิบดีดังกล่าวย่อมต้องมีข้อจำกัดอย่างชัดเจน เช่น ต้องได้รับการปรึกษาหารือกับประธานสภาทั้งสองฝ่าย และนายกรัฐมนตรีเป็นผู้ลงนามรับสนองคำสั่ง รวมทั้งข้อกำหนดให้ประธานาธิบดีใช้อำนาจดังกล่าวในกำหนดระยะเวลาหากเดือนก่อนหน้ามีความการค้าร่วมท่ามกลาง (เรียกว่า SEMESTRE BLANC) หรือเพื่อมิให้ประธานาธิบดีใช้ประโยชน์ในการอุบสภานิจหัวที่เสียงข้างมากของสภามีแนวโน้มจะสนับสนุนตนเองให้ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกครั้ง

ในทางปฏิบัติ การอุบสภามักจะมาจากการเสนอของประธานาธิบดีใช้การเลือกตั้งเป็นการแก้ไขวิกฤติการณ์ หรือความแตกแยกครุณแรง ในระดับรัฐมนตรี

อย่างไรก็ตาม การอุบสภานี้ในปี 1976 เกิดจากการถอนตัวของพรรคร. PSI ในการจัดตั้งรัฐบาลผสมกลางชั้ย การอุบสภานี้ในปี 1983 เกิดจากการถอนตัวของพรรคร. PSI ในให้การสนับสนุนรัฐบาลแนวกลางชั้ยภายใต้การนำของพรรคร. DC ซึ่งมีนาย M. FANFANI เป็นผู้นำของนี้ ส่วนปี 1972 และ กศ. 1974 สภากลุ่มปฏิเสธความไว้วางใจต่อคณะรัฐมนตรีของนาย ANDREOTTI พึงสองครั้ง ปี 1987 เป็นผลความขัดแย้งของกุญแจอยู่ 2 กุญแจในฝ่ายพรรคร่วมรัฐบาล คือ พรรคร. DC และพรรคร. PSI ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรี B. CRAXI ภายหลังจากการเป็นรัฐบาลมาได้ 34 เดือนแล้ว

ข้อสังเกตุของศาสตราจารย์ NORBERTO BOBBIO ที่คือ การอุบสภาก็ต้องมาจากระบบพรรคในสภามิสามารถถือหุติที่จะทำให้นายหารงานร่วมกันต่อไปอย่างต่อเนื่องถาวรได้ เมื่อจากการทดลองร่วมกันนั้นอยู่ภายใต้เงื่อนไขอันจำกัดและไม่แน่นอน นั้นคือผลของการเลือกตั้งเป็นตัวกำหนดการจัดตั้งรัฐบาลในแต่ละครั้งเหล่านี้ โดยไม่มีการรวมตัวอย่างชัดเจนขึ้นมาก่อน¹

¹ Jacques Blanc. Op. cit., p. 55.

การปกครองท้องถิ่นอิตาลี

การปกครองท้องถิ่นอิตาลี แบ่งออกเป็นระดับเขตแขวงพิเศษ 5 แห่ง ได้แก่ Sicily. Sardinia. Val d'Aosta. Trentino-Alto-Adige และ Friuli-Venezia Giulia ซึ่งมีลักษณะอำนาจส่วนท้องถิ่นโดยเฉพาะ ก่อตั้งโดย มิสกาท้องถิ่น (Consigli regionali) มาจากการเลือกตั้งและสภาท้องถิ่นแต่งตั้งฝ่ายบริหาร (Giunta regionale) ส่วนเขตแขวงอื่น อีก 15 แห่ง เป็นเขตการบริหารงานส่วนท้องถิ่นธรรมชาติไม่มีสภาพท้องถิ่น นอกจากนั้น ก็ยังมีผู้ว่าราชการตัวแทนส่วนกลางที่มาจากการแต่งตั้ง เรียกว่า Commissario ทำหน้าที่ดูแลการบริหารในส่วนของธุรการและประสานงานกับส่วนท้องถิ่น

ในระดับต่อมมา คือระดับจังหวัด (provinces) ซึ่งมีทั้งหมด 92 แห่งและแบ่งออกเป็นระดับ Comuni ซึ่งมีทั้งหมด 8,000 แห่ง สภาจังหวัด (Consigli Provinciali) มาจากการเลือกตั้ง มีวาระ 4 ปี สภาจังหวัดเลือกฝ่ายบริหาร คือ giunta provinciale และมีหัวหน้าฝ่ายบริหารรับผิดชอบการบริหาร ส่วนตัวแทนส่วนกลางในระดับจังหวัด คือ Prefetto หรือผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งสามารถขึ้นตั้งการออกกฎหมายของสภากองจังหวัดได้ รวมทั้งสามารถถูกสภากองจังหวัดและสภากอง Comuni ได้ และจัดตั้งคณะกรรมการชั่วคราวเพื่อบริหารงานแทนในช่วงการเลือกตั้งสภาพท้องถิ่นด้วย

สภาระดับคอมมูน (Consigli Comunali) มาจากการเลือกตั้งมีวาระ 4 ปี เช่นกัน หัวหน้าฝ่ายบริหารของคอมมูนเรียกว่า Sindaco ทำหน้าที่รับผิดชอบทั้งส่วนท้องถิ่นและส่วนกลางด้วยความถูกต้อง ก็จะในขอบเขตความรับผิดชอบของส่วนกลางนั้นต้องเข้มงวดต่อผู้ว่าราชการระดับจังหวัด (Prefetto) ด้วย¹

¹ Richard Mayne. Op. Cit., p. 117.

4. ลักษณะการเมืองในอิตาลี

ลักษณะการเมืองอิตาลีมีลักษณะที่เรียกว่า Partitocratic ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้ระบบคะแนนเลือกตั้งมาเป็นเกณฑ์ในการต่อรองและจัดตั้งรัฐบาล ทำให้ไม่สามารถจัดตั้งรัฐบาลได้ตามที่ต้องการ ดังจะเห็นได้ว่าพรรคร่วมเมืองหัวรุกในช่วงๆ เช่น พรรครัก DC ซึ่งไม่ใช่พรรคร่วมทางซ้ายมากเพียงพรรครักเดียวนั้นไม่สามารถที่จะก้าวหน้าการจัดตั้งรัฐบาลโดยลำพังได้ แต่จะต้องพยายามเปิดกว้างไปสู่รัฐบาลหลายพรรคร่วม ซึ่งเป็นไปได้ทั้งแนวกลางซ้ายและแนวกลางขวา ขณะที่รัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นนั้นไม่มีฐานะนับถือของชาว บางครั้งอาจศรัทธาในบุคคลตัวเองอย่างสูง เช่น รัฐบาลภายใต้การนำของ De Gasperi ซึ่งสามารถดำเนินต่อเนื่องไปได้ในช่วงปี กศ. 1948-1953 กลุ่มพรรคร่วมเมืองที่มีส่วนร่วมอยู่ในรัฐบาลในปี กศ. 1987 มีอยู่ด้วยกันถึง 5 พรรครัก คือ พรรครัก DC, พรรครัก PSI, พรรครัก PSDI, พรรครัก Republican และพรรครัก Liberals¹

ดังนั้น ลักษณะสำคัญของระบบการเมืองอิตาลีที่น่าศึกษาที่คือ ระบบการเมืองหลักของพรรครัก รัฐบาลผสมที่มีลักษณะอ่อนแอด และ การใช้กลยุทธ์ทางการเมืองของพรรคร่วมเมืองในอิตาลี ในการศึกษาลักษณะการเมืองอุตสาหกรรมนั้น อาจจะพิจารณาได้ตามลำดับเหตุการณ์ดังนี้ คือ

1. การดำเนินระบบรัฐสภาอิตาลีนับตั้งแต่การรวมอิตาลี

การรวมอิตาลีเป็นกระบวนการที่ใช้วิถีทางนานกว่าเจ็ดสิบปี จากการปฏิวัติฟรั่งเศสและการปักธงในที่ตั้งของตนไปเลียน ในนาปาร์ตได้ทำให้รูปแบบ รัฐชาติ และเสรีนิยมเป็นความหวังใหม่ของภูมิภาคตอนนี้ การรวมอิตาลีบางส่วนมีขึ้นภายใต้การปักธงของฝรั่งเศสเช่นกัน แต่ก็ถูกแบ่งแยกกระชาดของจากกันอีกด้วยสนธิสัญญาเวียนนา ช่วงปี กศ. 1828-1848 เป็นช่วงที่มีการปฏิวัติและการก่อจลาจลเพื่อเรียกร้องในเรื่องรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐ โดยกลุ่มผู้นำสำคัญสองกลุ่ม คือกลุ่มของ Mazzini และกลุ่มของ Garibaldi

¹Jacques blanc, op.cit., pp. 63-68.

แต่ในช่วง Risorgimento¹ นั้นความล้มเหลวของฝ่ายทหารและพลเรือนได้เปิดช่องทางให้กับคริสตจักร ได้จัดการสนับสนุนให้ก่อสร้างขึ้น โดยมีพระสันตะปาปาเป็นประธานแห่งงานพันธรัฐ ในปี กศ. 1849 อุปถัրกสุคท้าเยของกรรมอิตาลี ที่คือ พระสันตะปาปา Pius IX

กลุ่มพ่อค้าและบุคคลกลุ่มนี้ ได้เข้าร่วมกับ Camillo Benso Di Cavour ซึ่งเป็นกลุ่มที่มาจาก เมือง Piedmont และอีกส่วนหนึ่งคือกลุ่มที่มี Victor-Emmanuel II เป็นผู้นำ การประกาศเพื่อตั้ง Victor Emmanuel เป็นพระเจ้าแผ่นดินอิตาลีวันที่ 27 เมษายน กศ. 1861 โดยรัฐสภาแห่งชาติเมือง Turin และเมื่อกองกำลังฝ่าย Piedmont เข้ามีดกรุงโรมในวันที่ 20 กันยายน 1870 ถือได้ว่าการรวมอิตาลีได้มาถึงจุดหมายสุดท้ายแล้ว

อิตาลีไม่นับว่าเป็นรัฐใหม่ในแง่ของการมีรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้เพราการประกาศรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรอิตาลีในปี กศ. 1848 ที่ใช้อยู่ก่อนแล้วนั้นเอง

ภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ พระเจ้าแผ่นดินคือ ผู้ที่มีอำนาจบริหารโดยมีรัฐบาลอยู่ ภายใต้ฐานะดังกล่าว ส่วนรัฐสภาเป็นอำนาจนิติบัญญัติที่มาจากการเลือกตั้งในขอบเขตที่บังคับก็อยู่

ช่วงปี กศ. 1861 ถึง 1913 รัฐสภาอิตาลีเป็นของกลุ่มเสรีนิยม โดยหล่อซึ่งก็คือกลุ่มที่รวมอิตาลีได้และเป็นกลุ่มที่ปกครองอิตาลีมาอย่างต่อเนื่องตลอดครึ่งศตวรรษ แต่ก็ซึ่งไม่นับว่ามีระบบพรรคการเมืองเกิดขึ้นในช่วงนี้ ทั้งนี้ก็เพราะประเทศเดินล้ำกัน 3 ประการ

ประการแรก ในแง่ก่อให้ของระบบการเลือกตั้ง ตามกฎหมายการเลือกตั้งที่ใช้อยู่ แต่เดิมคือกฎหมายของเมือง Piedmont จะบันวันที่ 17 มีนาคม กศ. 1848 ให้สิทธิเลือกตั้งประชาชนในวงแคบ คือ ประมาณ 2% ของประชากรทั้งหมด หรือ เดอะก่อตั้งคู่ปักของนายแพทย์ชั้นสูงเท่านั้น การแก้ไขในปี กศ. 1882 ได้เปิดกว้างขึ้นมาอีกชั้นกลาง และในปี กศ. 1912 กฎหมายฉบับ Giolitti ได้ให้สิทธิแก่ประชากรกว้างขึ้น ปี กศ. 1919 กฎหมาย

¹ Risorgimento คือ ความก่อตั้งใหม่ในสังคมประชาธิโนยที่เกิดขึ้นในระยะศตวรรษที่ 19 และนำไปสู่การรวมอิตาลีในเวลาต่อมา โดยเริ่มต้นจากเมืองทางเหนือ ผู้นำที่มีบทบาทสำคัญ คือ Cavour และเจ้าชาย Victor Emmanuel I ซึ่งมาจากการเมือง Piedmont, Garibaldi จากเมือง Nice, และ Mazzini จากเมือง Genoa.

ฉบับของ Nitti ให้สิทธิแก่ประธานาธิการชาติทั่วไป และจนกระทั่งกฎหมายฉบับวันที่ 1 กุมภาพันธ์ คศ. 1945 จึงได้ให้สิทธิถังกล่าวแก่หนูยุงด้วย

ประการที่สอง ในด้านทักษะคิดของฝ่ายคริสตจักรในเรื่องการรวมอิตาลีนั้นได้ทำให้ก่อตุ้นความต้องการของฝ่ายคริสตจักรในเรื่องการเมือง ในปี คศ. 1871 เมื่อกรุงโรมถูกยึดเป็นนครหลวงแล้ว ที่ได้มีข้อห้ามไม่ให้ชาวคาಥอลิกซึ่งเกี่ยวข้องการเลือกตั้ง ข้อห้ามดังกล่าวได้รับการยกเว้นอย่างเคร่งครัด ระหว่างทันทีที่ 20 ในปี คศ. 1909 พระเจ้า Romolo Mussi ได้รับเลือกเป็นผู้แทนในสภาเป็นคนแรก และถูกตัดออกจากคริสตจักร นับว่าก่อตุ้นความต้องการของฝ่ายคริสตจักร กันให้เข็มเดียวแนวทางของสำนักวัดกันเป็นสำคัญในการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องสังคมและการเมืองอยู่เป็นเวลานาน

ประการที่สาม จากลักษณะสภารัฐที่ก่อตุ้นของ CAVOUR ได้วางแนวทางไว้ นั่นคือ หัวหน้ารัฐบาลจะต้องเป็นผู้แสวงหาการสนับสนุนจากฝ่ายสภารัฐมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่คำนึงถึงที่มาของก่อตุ้นหรือพระราชกรณียกิจเมืองเป็นสำคัญ ก่อตุ้นของ CAVOUR ได้รวมแนวร่วมทั้งจากก่อตุ้นกลางและก่อตุ้นซ้ายเข้ามาไว้โดยที่ฝ่ายค้านนั้นเป็นเพียงก่อตุ้นเคร่งศาสนา คาดก่อตุ้นหัวรุนแรงซ้ายจัดหรือขวาจัดเท่านั้น ดังนั้น การเลือกตั้งไม่ได้เป็นแนวโน้มหรือตัวกำหนดในทางการเมืองที่สำคัญ แต่เป็นการนำมายใช้เพื่อการทดสอบในระดับรัฐบาลและรัฐสภาเท่านั้น บทบาทก่อตุ้นการเมืองจะเริ่มต้นภายหลังการเลือกตั้งในลักษณะต่อรองหาก้าวข้อตกลง และประสานประทัยชัน ซึ่งเป็นความร่วมมืออย่างชั่วคราว เพื่อการปกคล่องของรัฐบาลชั่วหน้า และเพื่อกำหนดเส้นแบ่งเขตอันชัดเจนของฝ่ายเสียงซ้าย มากและฝ่ายค้าน ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องของการเจรจาต่อรอง ภาคด้านการเมืองซึ่งเป็นการหาแนวร่วมที่กว้างที่สุด ไม่ว่าจากก่อตุ้นเคร่งศาสนาที่สุดหรือจากก่อตุ้นซ้ายจัดหัวรุนแรงก็ตาม เนื่องในสำคัญก็คือการที่จะต้องมีรัฐบาลที่สามารถอุดหนุนที่สุด¹

นอกจากนี้ สภารัฐการเมืองอิตาลีไม่ได้มีลักษณะร่วมมือทางสูง แม้ว่าจะอยู่ภายใต้ระบบที่มีพระเจ้าแผ่นดินมาถือครองก็ตาม การปกคล่องระดับท้องถิ่นและสังคมท้องถิ่นนี้ ลักษณะเฉพาะที่ขาดเจนและค่อนข้างเข้มแข็ง

¹ Francois Borella, *Les partis politiques en Europe* (Paris : Seuil, 1984), pp. 150-151

เมื่อมองโดยส่วนรวมทั้งประเทศของอิตาลีจะพบว่ามีสภาพทั่งสังคมและเศรษฐกิจแบ่งแยกออกจากกันอย่างมาก ส่วนเหนือและส่วนกลางของประเทศได้ก้าวไปสู่การปฏิรูปอุดหนุนและสร้างระบบฐานนิยม มีสภาพของเจ้ามูลนายเข้าถือครองที่คืนขนาดให้กับผู้ปกครองมาแต่เดิม การพัฒนาอุดหนุนและสร้างจังหวัดในช่วงปีค.ศ. ๑๘๖๐ เป็นต้นมา และมีอยู่เฉพาะบริเวณทางเหนือและเมืองใหญ่ๆ ทางใต้ไม่ก่อเรื่องทำน้ำน้ำ เมืองชนบททางใต้ส่วนอื่นๆ มีความยากจนซึ่งแตกต่างกันอย่างมากน้ำมีสภาพสังคมชนชั้นชั้นประกอบด้วยกลุ่มสังคมต่างๆ เช่น ชาวนา เกษตรกร กรรมการ เศรษฐีที่คิน นายทุน ชนชั้นกลางที่มีฐานะดีและกลุ่มนี้มีทางศาสนา เป็นต้น กลุ่มต่างๆ เหล่านี้สร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นในสังคมโดยทั่วไปจนมีสภาพของการต่อสู้พัฒนา

2. สภาพการไม่มีของพรรคการเมือง การจัดตั้งและการแบ่งแยกของพรรคริชาร์ดลลิสต์

กลุ่มต่างๆ ในรัฐสภาไม่นับว่ามีสภาพของพรรครการเมืองที่ชัดเจนเลย ยกเว้นกลุ่ม ิชาร์ดลลิสต์ที่มีลักษณะของพรรครการเมืองในรูปของพรรคนวลดชน

กลุ่มเสรีนิยม หรือ Liberal ซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มที่รวมอิตาลีให้เป็นศูนย์รวมจึงการเมืองการปกครองอิตาลีมาตลอดจนกระทั่งสหกรณ์โลกครั้งที่หนึ่ง หรือตั้งแต่สมัยของ Cavour จนถึงสมัยของ Giolitti กลุ่มนี้นับว่าได้รับความนิยมจากประชาชนฝ่ายกทุหสต์โดยทั่วไป แต่ก็ไม่ได้มีความกว้างขวางเป็นฝ่ายต่อต้านพระราชาหรือฝ่ายสงฆ์ จัดได้ว่ามีลักษณะเป็น ๒ แนว กือ แนวอนุรักษานิยมหรือกลุ่มกลางขวา กับแนวก้าวหน้าหรือกลางซ้าย ซึ่งรับเข้ามาตั้งแต่ปี คศ. 1878 แต่ไม่ได้มีการแบ่งแยกอย่างชัดเจนนัก นอกจจากจะเป็นแนวโน้มของการปรับเปลี่ยนหรือพัฒนาสังคมที่ต้องกันเท่านั้น

ส่วนในกลุ่มแนวซ้ายนี้ ได้แก่พวกเสรีนิยมที่แยกออกมากจากกลุ่มริบบิลิกัน (Republicans) ที่เชื่อในรัฐธรรมเนียมนิยมของ Mazzini และนิยมในระบบกษัตริย์ ในปี คศ. 1878 พวก Radical ซึ่งได้จัดตั้งกลุ่มกลางซ้ายแนวเสรีนิยม ต่อต้านกลุ่มเคร่งศาสนา แต่มีนโยบายเป็นกลาง

ก่อการต่อต้านทางการเมืองที่มีนัยว่าเป็นเพื่องการจัดการอุ่นเย็นทางในส่วนที่ต่อต้าน ไม่ได้มีองค์กร
พรรคในระดับประเทศอย่างชัดเจน

การเคลื่อนไหวของกลุ่มสังคมนิยม (Socialists) ในอิตาลีเริ่มต้นมาจากระดับ
นักศึกษาอุ่นเล็กๆ แต่ก็มีความต่อต้านที่จะมาจากการเดินทางของนาย Bakounine ผู้ซึ่งอยู่ในอิตาลีระหว่าง
ปี คศ. 1864-1867 ให้พยาบาลเริ่มต้นจัดตั้งขึ้นแต่ก็ล้มเหลวลง ในช่วงปี คศ. 1876-1877
ต่อมาในปี คศ. 1882 กลุ่มสังคมนิยมได้ก่อจัดตั้งขึ้นที่เมือง Piedmont และ Lombardy แต่ก็
ถูกกองมิวจิกต่อต้านโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองทั้งสองแห่งนี้

ในปี คศ. 1892 ได้เริ่มจัดตั้งพรรคร่างงานอิตาลีขึ้นที่เมือง Genoa โดยนาย
Filippo Turati และกลุ่มคนเป็นพรรครสังคมนิยมอิตาลีในการประชุมสมัชชาครั้งที่สอง
แนวโน้มของกลุ่มสังคมนิยมนี้ 2 แนว คือ แนวปฏิวัติหรือก่ออุ่นหัวรุนแรง และแนวปฏิรูป
ในการประชุมสมัชชาที่โรมในปี คศ. 1900 นาย F.Turati ผู้นำพรรครีบปรับต้องแนวเช้าค้าง
กันโดยกำหนดให้แนวทางปฏิรูปเป็นวิธีการเพื่อไปสู่แนวทางปฏิวัติ

นับตั้งแต่ปี คศ. 1900 นานั้น นาย GIOLITTI ผู้นำรัฐบาลขณะนั้น ซึ่งเห็นด้วยกับ
แนวทางการปฏิรูปของกลุ่ม ใจเชียลลิสต์ ได้พยาบาลคิ่งค่ายแทนจากฝ่ายใจเชียลลิสต์เข้ามาร่วม
รัฐบาล และยังได้เสนอตัวแทนของรัฐมนตรีให้กับนาย TURATI ด้วยแต่ก็ได้รับการปฏิเสช
จากนั้นใน ปีคศ. 1906 ผู้แทนจากใจเชียลลิสต์ได้ลงมติในสภาก่อนรับรัฐบาล ทำให้ขัดกับ
แนวทางของพรรครีบต้องการดำเนินนโยบายสายกลาง ระหว่างฝ่ายปฏิวัติและฝ่ายร่วมรัฐบาล

ในการประชุมสมัชชาที่เมือง FLORENCE ปี คศ. 1908 กลุ่มแนวซ้ายหัวรุนแรง
และขวาจัดอิทธิพลอย่างก่อตุ้นไม่ได้เข้ามาร่วมในพรรครีบตัว

ในปี คศ. 1914 พรรครีบต้องการเพียงพรรครีบตัวในญี่ปุ่นที่ได้ลงมติไม่
ยอมรับร่างแบบประเมินที่เกี่ยวกับการสังคามและ การใช้กำลังเพื่อการสร้างชาตินิยม ทั้งนี้ก็
เพราะต้องการให้เป็นไปตามแนวทาง ชาติ-ผู้นำ (NATION-PROLETARY) การต่อต้าน
ระบบชาติแบบทุนนิยมนั้นว่าเป็นวิธีการที่ต่อต้านระบบชนชั้นวิชีใหม่นั่นเอง Mussolini ซึ่ง
ในขณะนั้นเป็นสมาชิกพรรครีบตัวและได้ลงมติรับร่างแบบประเมินการสังคามตั้งแต่ต้องก่อ
ต้อนตัวออกไปจากพรรครีบตัว

การเลือกตั้งครั้งสุดท้ายก่อนสงครามโลก คือ ในปี กศ. 1913 การเมืองอิตาลีอยู่ภายใต้การนำของกลุ่มเสรีนิยมซึ่งรวมคะแนนเสียงไว้ได้ 55.6% และนี้ที่นั่งในสภา 55% กลุ่ม Radical อยู่ในอันดับรองลงมา คือ มีคะแนนเสียง 13% กลุ่ม Republican นี้ 3% กลุ่ม Socialist แนวปฎิรูปนี้ 5.2% กลุ่มการอธิกรณี 4.3% ที่เหลืออีกประมาณ 7.3% เป็นกลุ่มแนวกลางไปจนถึงกลุ่มแนวขวา¹

การเลือกตั้งครั้งนี้มีลักษณะสำคัญ คือ เป็นการเลือกตั้งครั้งแรกที่เกิดขึ้นจะเป็นการเลือกตั้งทั่วไป และเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกที่กลุ่มการอธิกรณีได้ร่วมด้วยอย่างชัดเจน ทั้งนี้ก็เพราะมองเห็นผลประโยชน์นี้ในทางสังคมอยู่ในฐานะที่เหนือกว่ากลุ่มชนชาติในทางศาสนา การให้สิทธิเลือกตั้งที่กว้างขวางขึ้นในขณะที่กลุ่มการอธิกขาดหายไปอ่อนจะเสียโอกาสในหลายเรื่อง ดังนั้น การลงนามใน Gentiloni Pact จึงเป็นการอันยอนให้ผู้สนับสนุนกลุ่มเสรีนิยมได้รับเลือกตั้งจากกลุ่มการอธิกรณีและให้การสนับสนุนต่อผู้สนับสนุนกลุ่มในเสรีนิยมด้วย แต่จะต้องขอนรับในอุดมการณ์ในทางฝ่ายศาสนา เช่น การไม่ขึ้นชื่อในเรื่องการห้าม การศึกษา และกฎระเบียบของศาสนา เป็นต้น

3. ช่วงสองสงคราม : รัฐสภาที่ไร้อำนาจของอิنجูกฟ่าซิซต์

อิตาลีเริ่มต้นเข้าสู่สองสงครามโลกในปี กศ. 1915 และถอนตัวจากสงครามอย่างไร้ประโยชน์ทั้งในด้านดินแดนและอำนาจในทางการทูต

ในช่วงปี กศ. 1918-1922 ปรากฏการณ์ทางการเมืองเปลี่ยนแปลงไป เกิดระบบพาร์คในกลุ่มใหม่ที่ทำให้กลุ่มเสรีนิยมเดินต่อข้ามคันไป แต่ที่ยังคงสามารถที่จะครอบครองอำนาจในทางการเมืองได้อยู่

เมื่อกลุ่มการอธิกรณีเข้ามายึดบากาในทางการเมืองนับตั้งแต่ปี กศ. 1913 ผู้นำทางศาสนาไม่สามารถก้าวหน้าทางของกลุ่มการอธิกรณีในการการเมืองได้ และได้มีการขัดตั้งพาร์คการเมืองโดยกลุ่มของฝ่ายตรงข้าม นั่นคือ พระชาวเมือง Sicily ซึ่งว่า Luigi Sturzo จัดตั้งพาร์ค PPI (The Italian Popular Party) เป็นพาร์คของกลุ่มการอธิกรณี แต่ไม่ใช่

¹ Francois Borella, op.cit., pp. 153-154.

พรรคราชอาวุโส เพราะมีได้ประการศคุณเป็นด้วยเหตุของฝ่ายสังน์หารือเข้ากับสำนักวารดิกันแต่อย่างใด เพียงแต่อาริให้ความเห็นที่อันได้

พรรคร. PPI นับว่ามีชื่อเสียงเป็นที่นิยมและเป็นระบบพรรคร่วมเดียวกับพรรคร. สังคมนิยมอิตาลี (PSI) พรรคร. PPI มีบทบาทแตกต่างจากพรรครกอุ่นศาสานากอุ่นอื่น ๆ ในยุโรปซึ่งมักจะเป็นพรรครสติกที่ประกอบด้วยผู้นำในทางการอธิการและบิคัมั่นในหลักศาสานาอย่างเคร่งครัด แต่พรรคร. PPI นั้นเป็นความเคลื่อนไหวของกอุ่นมาตรฐานการอธิการที่มีบทบาทเพื่อผลักดันทางการเมืองมากกว่าจะเป็นกอุ่นฐานชั้นสูง ในการเลือกตั้งปี คศ. 1919 และ 1921 พรรคร. PPI ได้รับคะแนนนิยมเป็นอันดับสองรองจากพรรคร. PSI และได้รับคะแนนเสียงถึง 21% แต่ในที่สุดก็แตกแยกและไม่สามารถมีบทบาทในทางการเมืองโดยตรงบางส่วนหันไปให้การยอมรับกอุ่นของ Mussolini ผู้นำfaschist

ส่วนพรรคร. PSI ยังคงมีการรวมตัวที่มั่นคง มีแนวร่วมชัดเจน และลงมติที่จะเข้าร่วมการประชุมสมัชชาระหว่างประเทศครั้งที่ 3 ซึ่ง Lenin ได้กำหนดขึ้นด้วย ในเดือนพฤษจิกายน คศ. 1919 พรรคร. PSI กลายเป็นพรรครสติกที่ได้รับคะแนนเสียงสูงสุดถึง 33% และเป็นพรรครอันดับหนึ่งของประเทศ¹ การประชุมสหพันธ์แรงงานหรือ CGL (General Confederation of Workers) มีผู้แทนสหพันธ์ระดับผู้นำเข้าประชุมถึง 2,000,000 คน ปี คศ. 1920 การประท้วงใหญ่ด้านทั่วไปมีผลกว้างขวาง และทำให้เกิดการเรื่องราปร้าฟีประนอมกันระหว่างรัฐบาล (ซึ่งรัฐบาลของนันนีคิอร์รูบานาลุคชองนาช Giolitti) กับผู้นำสหภาพแรงงานและพรรคร. PSI

ในการประชุมสมัชชาพรรคระหว่างประเทศครั้งที่ 3 ซึ่ง Lenin เป็นผู้จัดขึ้นในเดือนกรกฎาคม คศ. 1921 ที่เมือง Livourne พรรคร. PSI ได้เสนอมาตรการ 21 ข้อซึ่งทำให้แนวทางของพรรครสติกออกเป็น 3 ฝ่าย และทำให้เกิดการจัดตั้งพรรครคอมมิวนิสต์อิตาลี (PCI) ขึ้นในครั้นนั้น พรรคร. PCI เป็นพรรครสติกที่ยอมรับแนวคิดมิวนิสต์ของ Lenin การจัดตั้งพรรครสติกที่เมือง Naples มีแนวทางยอมรับอำนาจกองทัพและระบบสาธารณรัฐแบบโซเวียต ส่วนที่เมือง Turin กอุ่นทางเหนือนิยมแนวทางที่จะเป็นพรรครสติกที่ต้องการ

¹Francois Borella, op.cit., pp. 153-154.

สนับสนุนให้ก่อตั้งแรงงานมีบทบาทในการควบคุมกิจการด้วย เมื่อพรรคราช PCI เข้าสู่การเลือกตั้งในปี กศ. 1921 และ 1924 ได้รับคะแนนนิยม 3.5% และ 3.8% ตามลำดับ

การแยกออกไปเป็นพรรคคอมมิวนิสต์ ทำให้พรรคราช PSI เสียหายอย่างยิ่งในช่วงระยะเวลาเพียงปีเดียว เพราะทำให้สูญเสียสมาชิกไปถึง 2 ใน 3 และมีสมาชิกเหลืออยู่ประมาณ 60,000 คนในปี กศ. 1922¹

ก่อนที่ Fascists จะเข้าครอบครองอำนาจนี้ พรรคราช PSI ไม่มีแนวทางการเมืองที่ชัดเจน กล่าวคือ พรรคราช PSI ปฏิเสธที่จะร่วมแนวทางกับพรรคราช PPI ซึ่งเป็นก่อตั้งมาตั้งแต่ก่อตั้งเสรีนิยมของ Giolitti ด้วย ในช่วงการเลือกตั้งค.ศ. 1921 ซึ่งมีสภาพความกระฉับกระชาญของก่อตั้งการเมืองอยู่หนึ่น Matteotti ได้พยากรณ์ว่า “ที่จะรวมก่อตั้งไว้เชิงลับสต์ อดีตให้เป็นปีกแห่น แต่ที่ร้าไว้ไปแล้วเนื่องจาก Mussolini ได้เข้ามารครอบครองอำนาจแล้ว”

4. การปักกรอบของfaschist และระบบพรรครีบูต

ความต่อต้านของระบบพรรครีบูต ค.ศ. 1918 ถึง ค.ศ. 1922 หมายถึงที่มีการปักกรอบในระบบของfaschist นั่นเอง

การเข้ามายังfaschist ไม่ได้เริ่มต้นจากปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำโศกตรัฐ แต่มาจากการต่อต้านอย่างรุนแรงของชนชั้นแรงงานต่อสภาพการกดขี่ครอบจักรของชนชั้นนายทุน

ในช่วงปี ค.ศ. 1919 นั้น กลุ่มนายทุนกำลังขัดแย้งและมีปัญหากับการประท้วง และนัดหยุดงานของก่อตั้งแรงงานโดยทั่วไป Mussolini ได้จัดตั้งก่อตั้ง Fascists มีเครื่องแบบเสื้อสีน้ำเงินเพื่อเข้าปราบปรามก่อตั้งแรงงานที่มีการประท้วง ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1921 ได้จัดตั้งพรรคราชfaschist ขึ้นและลงสมัครรับเลือกตั้ง และพรรคนี้ก็ได้รับเลือกตั้งมีที่นั่งในสภากว่า 35 คน

วันที่ 27 สิงหาคม ค.ศ. 1922 Mussolini เข้ามายึดบทบาทในกรุงโรม ในวันที่ 29 ตุลาคม ค.ศ. 1922 พระเจ้า Victor-Emmanuel ได้เสนอให้ Mussolini เป็นผู้จัดตั้งรัฐบาล

¹ Francois Borella, op.cit., p. 156.

กอุ่นสหภาพแรงงานและกอุ่นไขเซียลลิตต์ต่างๆ ได้พยายามทัดด้านและจัดแนวร่วมต่อต้านฟاشิสต์โดยที่พรรคอนมิวนิสต์ปฏิเสธการเข้าร่วมครั้งนี้

อย่างไรก็ตาม MUSSOLINI กีตามารอจัดตั้งรัฐบาลชุดแรกขึ้นได้โดยการรวมกอุ่นกับชนชั้นนายทุนเมว่าพรรคน้ำเสียงเป็นเสียงข้างน้อยในสภากีตาน ในเดือนมกราคม ก.ศ. 1923 Mussolini จัดตั้งกองกำลังฟاشิสต์วิ่งมีระบบเช่นเดียวกับการจัดตั้งกองกำลังทหาร

เดือนธันวาคม ก.ศ. 1923 ได้มีการวางแผนการในสภากีต่าให้มีการออกกฎหมายเลือกตั้งที่เป็นผลให้จำนวนที่นั่ง 2 ใน 3 ของสภากลายเป็นกอุ่นที่มีคะแนนเสียงเท่ากัน 1 ใน 4 เท่านั้น วันที่ 6 เมษายน ก.ศ. 1924 ได้มีการเลือกตั้งและกอุ่นที่ได้รับการสนับสนุนจากพรรคน้ำเสียงได้ 66.4% พรรคน้ำเสียง 9%, กอุ่นพรรคน้ำเสียง 10.7% และพรรคอนมิวนิสต์ ได้ 3.8%¹ นาย Manneotti ถูกมาตกรรมหลังจากประกาศไม่อนุรับผลการเลือกตั้ง กอุ่นสมาชิกสภาก 127 คนซึ่งต่อต้านการเข้ามาของฟاشิสต์ได้ถูก MUSSOLINI ประกาศปลดจากตำแหน่งสมาชิกสภากู้แทนรายอื่น

ในวันที่ 3 มกราคม ก.ศ. 1925 MUSSOLINI ประธานให้ใช้มาตรการฟاشิสต์ทั่วประเทศ ก่อตัวคือ สหภาพแรงงานและพรรคการเมืองทุกกลุ่มถูกยุบเลิกไปหมดยกเว้นพรรคน้ำเสียง ในการเลือกตั้งในปี ก.ศ. 1925 อิตาลีอยู่ภายใต้ระบบพรรคน้ำเสียง การเลือกตั้งครั้งสุดท้ายในเดือนมีนาคม ก.ศ. 1929 เป็นการเลือกตั้งในระบบพรรคน้ำเสียงและเป็นการลงมติเพื่อรับผู้นำ คือ DUCE เท่านั้น

พรรคน้ำเสียงเป็นพรรครัฐพาร์ตี้ที่ต่อต้านระบบที่มีอยู่ แต่ระบบของฟاشิสต์ไม่ใช่ระบบพรรครัฐการเมือง ดูคามาร์ฟاشิสต์นั้น Mussolini เป็นผู้กำหนดชื่อเข่น ความหมายของรัฐเป็นเรื่องของความคิดเห็น เกิดจากทุกคนในชาติ พรรคน้ำเสียง รักภักดีต่อผู้นำที่มีหน้าที่ 2 ประการ คือ รับ และถ่ายทอดแสดงออกถึงความคิดและปฏิกริยาของผู้นำ พรรคน้ำเสียงเป็นผู้ควบคุมอุดมให้เกิดวินัยในกอุ่นมวลชน สมาชิกพรรคน้ำเสียงมีบทบาทหนึ่งในการตรวจสอบและทำให้จะต้องอุ้มและปกป้องระบบและผู้นำ

¹ Francois Borella, op.cit., p. 158.

ชีสินปีปัจจุบันนี้ไม่ได้เป็นช่วงหยุดนิ่งของประวัติศาสตร์พรมแดนเมืองอื่นๆ เสียที่เดียว กลุ่มพรรคราษฎรขึ้นต่อตัวซึ่งกงฟ้าขามดำเนินการอย่างลับๆ และต่อเนื่องทั้งภายในและภายนอกประเทศ

นอกจากนั้น Mussolini และสำนักวาระกันได้มีข้อตกลงกันที่เรียกว่า The Lateran Pacts ซึ่งข้อตกลงบางข้อเป็นการใช้อิทธิพลในฐานะของรัฐในระบบฟاشิสต์เข้ามานี้ บทบาทหนึ่งก็คือว่าฐานะของราษฎร ทำให้กลุ่มการอนุรักษ์ส่วนมีความขัดแย้งกับ Mussolini ด้วย

ในส่วนของกลุ่มอื่น เช่น กลุ่มเสรีนิยม และกลุ่มสังคมนิยม ต่างก็ยังคงมีการติดต่อกันในระหว่างสู้น้ำรรคทั้งภายในและภายนอกประเทศช่วงกัน

๕. ฐานะรัฐใหม่ของอิตาลีภายหลังบุคคลฟاشิสต์

การต่อต้านและการต่อสู้กับพรรคราษฎร์มีขึ้นอย่างชัดเจนในปี ค.ศ. 1943 Mussolini หนีเข้ามาทางลงในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1943 พระเจ้าแห่งนิมิได้ทรงพยายามที่จะแก้ไขสถานการณ์ด้วยการจัดตั้งรัฐบาลในชื่อ Badoglio แต่กลุ่มต่อต้านฟاشิสต์ที่ได้รับข้อมูลเข้าควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ในค.ศ. 1944

กระบวนการปลดปล่อยอิตาลีใหม่นี้มากจากการรวมตัวของพรรคราษฎร์เมืองต่างๆ รวมทั้งพรรครัฐเดียนเดในแกรนด์ซีร์ก์ได้จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1943 โดยมีรากูญานาจากกลุ่มพาร์ตานเป็นส่วนสำคัญ พรรครคอมมิวนิสต์รวมตัวใหม่เข้าเดียวกับพรรคสังคมนิยมซึ่งจัดตั้งใหม่อีกครั้งในปี ค.ศ. 1963 นี้ด้วย

ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1944 พรรคราษฎร์เมืองที่ร่วมลงนามในการจัดตั้งแนวร่วมต่อต้านฟاشิสต์เมื่อปีค.ศ. 1942 ซึ่งได้แก่ พรรคคอมมิวนิสต์ พรรคโซเชียลลิสต์ พรรคเสรีนิยม พรรค Action Party พรรครัฐเดียนเดในแกรนด์ซีร์ก์ และพรรคแรงงานประชาชนไปไประดับสูง ได้เป็นกลุ่มจัดตั้งรัฐบาล ในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔៥ นาย Alcide De Gasperi หัวหน้าพรรครัฐเดียนเดในแกรนด์ซีร์ก์ได้เป็นหัวหน้ารัฐบาล

ในวันที่ 2 มิถุนายน ค.ศ. 1946 ได้มีการลงประชามติในเรื่องการยกเลิกสถาบันกษัตริย์และเปลี่ยนไปสู่ระบบสาธารณรัฐ ผลการลงมติคือ ถนนทางให้ลงมติให้กับสถาบัน

ตั้งกล่าวไว้ แต่สิ่งส่วนใหญ่ซึ่งเป็นแคนท์ทางเหนือ และภาคกลาง ได้ลงมติเปลี่ยนเป็น สาธารณรัฐ ด้วยคะแนนเสียง 55.3% ต่อ 44.7% อิตาลีซึ่งเปลี่ยนไปสู่ระบบสาธารณรัฐ ส่วนการลงมติจัดตั้งรัฐสถาปัตย์รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐนั้น พระคริสต์เดือนเมษายน ได้รับคะแนนเสียงมากเป็นอันดับแรก โดยมีพระคุณมิวนิสต์และพระคูโซเชียลลิสต์ เป็นอันดับสองที่มีน้ำหนักก่อนที่จะกัน ส่วนพระคุณฯเป็นอันดับรอง ๆ ลงไป¹

รัฐธรรมนูญฉบับวันที่ 24 ธันวาคม ก.ศ. 1947 ได้กำหนดรูปแบบรัฐสถาปัตย์แห่ง สาธารณรัฐ ประกอบด้วยสองสภา คือสภาสูงและสภาล่าง ทั้งสองสภามาจากการระบุการ เลือกตั้ง โดยมีเขตเลือกตั้งที่แยกต่างกัน รัฐบาลจะต้องได้รับความไว้วางใจจากทั้งสองสภา ซึ่งเป็นสถาปัตย์ที่มีองค์ประกอบของสมาชิกในลักษณะเดียวกัน มาตราที่ 49 ของรัฐธรรมนูญ กำหนดให้ประชาชนทุกคนมีสิทธิที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกและแข่งขัน โดยวิธีทางประชาธิปไตยในการกำหนดพิธีทางการเมืองของชาติ ข้อกำหนดดังกล่าวมีลักษณะเปิดกว้างมาก ทั้งนี้ ก็เพื่อเน้นถึงความสำคัญของพระราชการเมืองในระบบเสรีนิยมและห้ามการมีระบบพระคุณ การเมืองแบบพระคุณกษัตริย์ ในปีก.ศ. 1974 ได้มีกฎหมายเพิ่มเติมในเรื่องการเงินของ พระคุณการเมืองโดยระบุให้พระคุณการเมืองที่ได้รับที่นั่งในสถาปานารถได้รับเงินอุดหนุนจาก รัฐ ได้ โดยคิดเพิ่มตามคะแนนเสียงที่ได้รับ แต่การดำเนินการตามกฎหมายฉบับนี้ก่อขึ้น รอบคอบ ล่าช้า

ระบบการเลือกตั้งนับว่ามีลักษณะยุ่งยากขั้นซ้อนอย่างยิ่ง นับตั้งแต่ปีก.ศ. 1976 เป็นต้นมา อาชญากรรมมีสิทธิเลือกตั้งเริ่มจากอายุ 18 ปี ในระดับสถาบันสูงแทนรายบุคคลของสถาปัตย์ ใช้ระบบคะแนนเสียงจัดสรรจำนวนที่นั่งในสถาปานารถ Val d'Aoste ซึ่งมี ผู้แทนให้หนึ่งคน โดยใช้ระบบคะแนนสูงสุดเป็นเกณฑ์ ส่วนการคิดคะแนนระบบสัดส่วน ก็คือ การจัดสรรจำนวนที่นั่งตามสัดส่วนคะแนนเสียงที่ได้รับในแต่ละเขต เทียบจำนวนที่นั่งที่ เหลือจะนำรวมเป็นคะแนนกลางและนำเศษของคะแนนที่เหลือมาคำนวณจัดสรรอีกครั้ง หนึ่ง พระคุณที่จะได้รับที่นั่งเพิ่มจากคะแนนเสียงที่เหลืออีกนั้นจะต้องเป็นพระคุณที่ได้รับที่ นั่งไว้แล้วอย่างน้อยหนึ่งที่นั่ง และเป็นพระคุณที่ได้รับคะแนนเสียงรวมแล้วไม่ต่ำกว่าสามสิบ

¹ Francois Borella, op.cit., p. 160.

ทั่วประเทศ การจัดสรรงานที่เน้นความก้าวหน้าที่ให้ความสำคัญรายชื่อของแต่ละกลุ่มที่เกิดขึ้น ด้วยมีที่นั่งให้กับกลุ่มที่เข้ามีความต้องการมากที่สุดตามลำดับอีก ในทางปฏิบัติ วิธีการคิดคำนวนและจัดสรรยังคงซ้ำซากกว่าเดิม

ส่วนสามารถที่ได้รับเดือกด้วยจากการแบ่งเขตด้วยภูมิภาค เนตเดือกด้วยส่วนที่อยู่เขตแขวง (Region) ซึ่งมีผู้แทนได้เขตหนึ่งคน ด้วยได้รับคะแนนเสียงสูงสุดเกิน 65% ของผู้มาใช้สิทธิ์จะได้รับเดือกดันที่ ด้วยไม่ได้จะใช้ระบบการคิดคะแนนแบบ HONDT (คือการรวมคะแนนแต่ละคนที่ได้รับในแต่ละกลุ่ม แล้วคิดรวมเป็นร้อยละของคะแนนรวมทั้งหมด ใครได้คะแนนสูงสุดในแต่ละกลุ่มรายชื่อจะได้รับเดือกด้วยตามลำดับคะแนน)

6. ผลกระทบจากสภาวะทางเศรษฐกิจและสังคม

ในแห่งเศรษฐกิจ ภาคหลังสังคมนิยมโลกครั้งที่ 2 แล้ว อิตาลีได้เปลี่ยนแปลงไปสู่รูปแบบใหม่อีกหลายครั้ง ภาคหลังการพัฒนาเศรษฐกิจสูง ช่วงปีค.ศ. 1960 เป็นต้นมา อิตาลีเริ่มเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจสูงใหม่ นั่นคือยุคแห่งอุตสาหกรรม ในขณะที่ในด้านเกษตรกรรมในเขตชนบทมีปัญหาอย่างรุนแรง โดยเฉพาะบริเวณทางใต้ของประเทศ ช่วงปีค.ศ. 1960 ถึงปีค.ศ. 1972 ผลผลิตทางการเกษตรแห่งชาติลดลงกว่าครึ่ง ประชากรในภาคเกษตรกรรมอิตาลีนั้นมีจำนวนสูงถึง 15.3% ของประชากรในภาคเกษตรกรรมของ EEC หรือประชาคมเศรษฐกิจยุโรป ทั้งหมด

ในภาคอุตสาหกรรมแบบทุนนิยมนิการพัฒนาไปอย่างมาก ทั้งในแห่งทุนนิยมแบบผู้นำทุนนิยมภาคธุรกิจ หรือภาคเอกชน หรือบรรษัทขนาดใหญ่ (ที่เด่นที่สุดคือ กองทุน IRI หรือ Institute of Industrial Reconstruction ซึ่งเป็นบริษัทที่มีเงินลงทุนเป็นอันดับที่ 14 ของโลกในปีค.ศ. 1974 เท่ากับ IBM และ General Electric ขณะนั้น) อย่างไรก็ตาม ข้อควรระวังงานที่ยังไม่เกิดขึ้นและยังไม่สามารถแก้ไขได้การอพยพของแรงงานอิตาเลียนไปสู่ประเทศใกล้เคียงโดยเฉพาะแรงงานจากตอนใต้ไปสู่เยอรมัน สวิตเซอร์แลนด์ และฝรั่งเศส ยังคงมีอยู่ต่อไปในระดับคงที่

ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในปีค.ศ. 1974 ได้มีผลกระทบอย่างรุนแรงกับประเทศไทยที่ไม่ได้มีการเตรียมการในเรื่องงบประมาณรายจ่าย โครงการในประเทศระบบทุนนิยม

สังคมจะเด่นอีกประการหนึ่งในทางสังคมของอิตาลี ที่คือ บทบาทและการเคลื่อนไหวของสหภาพแรงงาน กลุ่มแรงงานที่สำคัญมีสามกลุ่มคือ กลุ่มสหพันธ์แรงงานอิตาลี หรือ CGIL (Confederazione Generale Italiana dei Lavoratori) ซึ่งมีแนวร่วมอยู่กับพรรคร่วมมิวนิสต์ (Catholic trade union organization) มีสมาชิกกว่า 1.5 ล้านคน และกลุ่มที่สาม คือ สหภาพแรงงานอิตาลี หรือ UIL (Unione Italiana del Lavoro) เป็นแนวร่วมเดียวกับพรรครัฐเชียลีโนแครทและพรรคริบันริกัน (Trade union association of the Center-Left, including Socialists, Social Democrats and Republicans) มีสมาชิกประมาณ 800,000 คน กลุ่มแรงงานทั้งสามกลุ่มนี้ได้ร่วมกันจัดตั้งสหพันธ์แนวร่วมขึ้นอิกในปีค.ศ. 1972 และสามารถสร้างฐานอำนาจต่อรองนายจ้างได้ทั้งในระดับภาครัฐและภาคเอกชน การประท้วงจะมีจำนวนมากและมีผลกระทบกว้างไกลไปถึงสหรัฐอเมริกาและอังกฤษด้วย แม้ว่าปรากฏการณ์นี้จะไม่นับว่าเป็นรูปแบบของการปฏิวัติแห่งยุคหัวรุนแรงที่ยังคงดำเนินต่อไป

ปัญหาของอิตาลีที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ปัญหาความแตกต่างของชั้นเรือนรุนแรงระหว่างระดับความเจริญทางเทคโนโลยีและภาคใต้ รวมทั้งแผนพัฒนาภาคใต้ที่ล้มเหลว นับเป็นปัญหาที่ฝัง根柢มาโดยตลอด

7. การรวมตัวที่ไม่ค่อนเรื่อง : ระบบพรรคนับด้วยปีค.ศ. 1947

สังคมเริ่มได้ทำให้การรวมตัวของกลุ่มต่างๆ ขุนรักษาจังหวัด เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1947 พรรคร่วมมิวนิสต์ถูกตัดออกจากพรรครัฐรัฐบาลของนาย Gasperi ความเคลื่อนไหวจากเมือง Salerno ที่ทำให้พรรครัฐ PCI เปลี่ยนมาเป็นพรรควุฒิชนในระดับชาติ

กลุ่มพรรครัฐ Socialiste ที่แยกตัวเข้ากัน คือ กลุ่มแนวปฏิรูปนำโดยนาย Saragat สนับสนุนรัฐบาลของนาย Gasperi และจัดตั้งพรรครัฐ Italian Social Democratic Party (PSDI, Partito Socialista Democratico Italiano) ส่วนกลุ่มที่นำโดย Nenni สนับสนุนการรวมกับพรรคร่วมมิวนิสต์ซึ่งคงใช้พรรคร่วมกัน ตั้งนั้น ในปีค.ศ. 1948 พรรครัฐ PCI และPSI ได้รวมกันในการเลือกตั้ง แต่ก็ไม่ได้ประสบผลสำเร็จมากนัก ในทางตรงข้าม การเลือกตั้งในปีค.ศ. 1948 ตั้งกล่าวว่าได้ทำให้พรรครัฐเติบโตในแกร่งได้รับคะแนนเสียงคือ 4.8% ของเสียงในสภานิติบัญญัติ และได้รับที่นั่งเสียงข้างมากเกินครึ่งในสภารัฐ พรรครัฐเติบโต

เดโนเมคราทกหลายเป็นพาร์กขัดตั้งรัฐบาล และเป็นพาร์กหัวหน้ารัฐบาลมาต่อคอกว่าสามสิบ-ห้าปี นับว่าเป็นพาร์กแก่นนำในการปักธงอิตาลี

การเมืองอิตาลีในระยะนี้แบ่งได้เป็น ๓ ช่วงอย่างชัดเจน คือ

- ก.ศ. 1947-1963 เป็นช่วงการปักธงภาษาไทยแก่น้ำสำคัญของพาร์ก DCI โดยมีแนวร่วมของกลุ่มกลางขวา กลุ่ม Social Democratic, Republican และ Liberal ยกเว้นกลุ่มช้ายัค คือ PCI และ PSI และกลุ่มขวาจัด คือ กลุ่ม Monarchistes และ Neo-Fascistes

- ก.ศ. 1963-1976 เป็นช่วงการปักธงภาษาไทยให้การนำของพาร์ก DCI เข้มเดิน แต่มีแนวร่วมของกลุ่มกลางซ้าย คือ พาร์ก PSI, Social Democratic และ Republican ยกเว้นกลุ่มคอมมิวนิสต์, กลุ่ม Liberal และกลุ่มขวาจัด

- จากปีก.ศ. 1976 เป็นช่วงของรัฐบาลพาร์ก DCI พาร์กเดียว แต่ด้วยคะแนนไว้ทางใจจากพาร์ก PCI และพาร์กอื่นๆยกเว้นพาร์กกลุ่มช้ายัคและขวาจัด การทดสอบระหว่างกลุ่มพาร์กคอมมิวนิสต์เข้ามาในกลุ่มคริสต์เดียนเดโมแครตันนี้ได้ออกชัดเครื่องชี้และมีข้อตกลงร่วมกันเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม ก.ศ. 1977 ซึ่งเป็นการตกลงร่วมกันของหกพาร์ก ผู้ก่อตั้งสาธารณรัฐฯ¹ (กลุ่มพาร์กรวมขั้ดร่วงรัฐธรรมนูญ) และได้รับความยินยอมในสภา มีการตกลงร่วมกันในโขบายนือกรังในวันที่ 7 มิถุนายน ก.ศ. 1978¹

กลุ่มเสียงส่วนใหญ่กลุ่มนี้ประ剡กันปัญหาการใช้ความรุนแรงจากปฏิกริยาของกลุ่มช้ายัคหรือกองทัพแดง นั่นคือ การขับตัวผู้นำพาร์ก DCI คือนาย Aldo Moro และถูกฆาตกรรมในวันที่ 9 พฤษภาคม ก.ศ. 1978 ต่อนานั้น ประธานาธิบดีได้ถูกอกเนื้องจากข้อกล่าวหาทุจริต รัฐบาลชุดนี้ได้ถูกตุลาลงเมื่อพาร์กคอมมิวนิสต์ต้องถอนตัวออกจากรัฐบาลสนับสนุนรัฐบาล การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในวันที่ 3 มิถุนายน ก.ศ. 1979 พาร์ก PCI ได้คะแนนนิยมน้อยลง ส่วนพาร์ก DCI บังกลังได้เท่าเดิม โดยมีกลุ่มเสรีนิยมแนวก้าวหน้ามากขึ้น คะแนนเสียงที่ได้รับนั้นมีลักษณะไม่ชัดเจน การขัดตั้งรัฐบาลซึ่งมีลักษณะดังนี้ คือ พาร์ก DCI เป็นพาร์กขัดตั้งรัฐบาลร่วมกับ Social-Democratic, Liberal, Republican และ Socialist คือรัฐบาลแนวกลางขวาเก็บกลุ่มช้ายัค

¹ Francois Borella, op.cit., p. 164.

เดือนมิถุนายน ก.ศ. 1981 พรรคร. DCI ประทับรับปีญหาคะแนนเสียงลดลงต่ำลงอีก ต้องตอบด้วยการเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปีก.ศ. 1945 เป็นต้นมาผู้นำของ พรรครеспубลิกัน คือ G.Spadolini จึงได้เป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลผสมทุกฝ่ายจากกลุ่มพรรคร่วม ร่างรัฐธรรมนูญ ยกเว้นพรรคร. PCI ทำให้เป็นรัฐบาลผสม 5 พรรครเกิดขึ้นในอิตาลี รัฐบาล ผสม 5 พรรคนี้สามารถดำเนินต่อเนื่องไปได้ 3 ชุด และประสบผลสำเร็จในการรักษาความ มั่นคงของรัฐต่อต้านการใช้ความรุนแรงจากกลุ่มซ้ายจัดและขวาจัด แต่ในสิ่งกลไกในระบบ พรรคร่วมและระบบสภาน้ำด้วยกันว่าเป็นระบบที่ไม่มั่นคง พรรคร. PSI ซึ่งมีเลขานุการพรรคร่วม สำคัญ คือ Bettino Craxi ได้พยายามเข้ามายืนหน้าที่เป็นผู้นำและสามารถทำให้ต้องอุบสภาก ใหม่ที่สุด

วันที่ 2 มิถุนายน ก.ศ. 1983 ผลการเลือกตั้งครั้งนี้ คือ พรรคร. DCI ได้คะแนน ต่ำกว่าที่สุดนับตั้งแต่ปีก.ศ. 1945 เป็นต้นมา พรรคร. PCI ได้คะแนนลดลงเช่นกัน ในขณะที่ PSI และพรรคลีกฯ อื่นๆ ได้คะแนนมากขึ้น ดังนั้น รัฐบาลชุดที่ 44 แห่งสาธารณรัฐอิตาลี จึงมีผู้นำรัฐบาลที่มาจากพรรคร. ใจซึ่งลิสต์เป็นครั้งแรก นั่นก็คือ Bettino Craxi การจัดตั้ง รัฐบาลผสมก็ยังคงเป็นรัฐบาลผสม 5 พรรคร่วมเดิม ส่วนพรรครฝ่ายค้านคือ PCI, กลุ่ม Radical, กลุ่มขวาจัด และกลุ่มซ้ายจัด

อย่างไรก็ตาม การจัดกลุ่มพรรคร่วมเมืององได้ไม่ยากนัก เพราะแยกได้เป็นสอง แนวโน้มคือแนวซ้ายและแนวขวา จากซ้ายจัดจนถึงขวาจัด ในปีก.ศ. 1976 ผู้แทนในสภาก ประกอบด้วย 9 พรรคร่วมคือชาติและ หนึ่งพรรคร่วมคือภูมิภาค ดังนี้คือ พรรครеспубลิกัน Democratic, Communist Party, Socialist Party, Radical, Social Democratic, Republican, Christian Democratic, Liberal, Extreme Right และ Monarchist

ในปีก.ศ. 1946 กลุ่มแนวซ้ายมีคะแนนเสียงประมาณ 40% ในจำนวนนี้ ครึ่งหนึ่ง มาจากพรรครคอมมิวนิสต์ อีกครึ่งหนึ่งมาจากการรัฐใจซึ่งลิสต์ ในปีก.ศ. 1976 กลุ่มแนวซ้าย มีคะแนนเสียงประมาณ 44% แต่คะแนนเสียงจากพรรคร. ใจซึ่งลิสต์มีอยู่เพียงหนึ่งในสี่และ ส่วนที่เหลือพรรครคอมมิวนิสต์ได้รับเพิ่มมาอีกมากกว่า 70% ในช่วงเดียวกันนี้พรรครесп ฯ ได้รับคะแนนเสียงเพิ่มจาก 65.2% มาเป็น 38.7% ด้วยการแยกกลุ่มคะแนน เสียงในปีก.ศ. 1946 ที่จะเห็นว่ากลุ่ม PC, PS และ DC มีคะแนนเสียงรวมกันได้ถึง 75% แต่

ในสามสิบปีต่อมา จะเห็นว่าคะแนนเสียงอุดหนายไปหลังอยู่ 3 ใน 4 ของคะแนนเดินที่เกย์ ไก่ และมาจากเพียงสองพรรคร่วมกันเท่านั้น คือ พรรคร. PC และ DC

นอกจากนี้ ด้วยกระแสประเทาพรรครการเมืองจากพื้นฐานในทางประวัติศาสตร์ และแนวความคิดนั้น ก็จะเห็นว่ามีสองกลุ่ม คือกลุ่มคาธอลิก หรือกลุ่มคาทอลิก กับกลุ่มนัก วงการศาสนา กลุ่มศาสนาได้แก่ พรรคร. Italian Christian Democratic, Monarchist (MSI-DN) และ South Tyrolian ส่วนกลุ่มนักวงการศาสนาได้แก่ กลุ่มชาชีด, PCI, PSI, PSDI, PRI, PLI, และกลุ่ม Radicals การรวมตัวเป็นสองกลุ่มเช่นนี้เห็นได้ชัดในช่วงปีค.ศ. 1946 ถึงปีค.ศ. 1972 ในประเดินเกี่ยวกับปัญหาการหย่าร้างและการทำแท้แห่ง กฎหมายเกี่ยวกับการ หย่าร้างซึ่งเป็นข้อเสนอของพรรคร. DCI โดยมีเลขานุการพรรคร. คือ A. Fanfani ได้นำมานำเสนอ ขอประชามติในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1974 ซึ่งกลุ่มนักวงการศาสนาได้ลงมติเห็นชอบและ ได้รับคะแนนเสียงมากขั้นเงิน คือ 49.1% ต่อ 40.9% เป็นผลให้เห็นขั้นนะที่ชัดเจนของ พรรคร. PCI และกลุ่มแนวร่วมนักวงการศาสนา (Anti-clericalism)

บางพรรคร. ได้พยายามจัดตั้งแนวร่วมของกลุ่มนักวงการเพื่อต้านกับพรรคร. ใหญ่ สองพรรคร. คือ พรรคร. DCI และ PCI แต่ก็ไม่สภาพล้ำเรื่อง

โดยสรุปแล้ว ระบบเหลาพรรครของอิตาลีซึ่งมีลักษณะการจัดกลุ่มแนวเดิน มี รากฐานที่ไม่นั่นคง และคุณธรรมนิริชั่งมักจะเป็นคนเดินในกลุ่มเดินของแต่ละพรรคร. การ เพิ่มจำนวนพรรครการเมืองซึ่งต่างกันนิแนวเข้าสู่สองแกนใหญ่ คือ พรรคร. กอนนิสต์ และพรรคร. คอมมิวนิสต์ แต่พรรคร. ทั้งสองกลุ่มนี้ได้มีลักษณะการแข่งขันต่อสู้กัน ระหว่างสองแกน เพราะต่างกันอย่างมากในเรื่องที่จะเข้าหาคนมากกว่า ระบบพรรครการเมืองเหลา พรรคร. ในอิตาลีซึ่งคุณนิริชั่งมุ่งเข้าสู่ความเป็นเอกภาพด้วยการโน้มเข้าหากันระหว่างสอง แกนหลักนั้น

การปรับสร้างระบบเศรษฐกิจและการเมือง

การพัฒนาทางเศรษฐกิจในอิตาลีเป็นผลกระบวนการที่มาจากการดันระหัวงประเทศเป็นสำคัญ อิตาลีเป็นประเทศที่ได้ร่วมลงนามในสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่สำคัญก็คือ การจัดตั้งองค์การสนธิสัญญาแอ็ตเลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty Organization NATO) และสนธิสัญญา ซึ่งจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (European Economic Community - EEC) การที่อิตาลีได้เป็นหนึ่งในประเทศร่วมลงนามก่อตั้งสนธิสัญญาดังกล่าวทั้งสองฉบับแสดงให้เห็นว่าอิตาลีนั้นได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มประเทศยุโรประวันตกทั้งในเชิงเศรษฐกิจและการเมือง

การที่อิตาลีมีพระราชการเมืองทั้งแนวรัช, ขาวและแนวกลางที่มีส่วนในการจัดตั้งรัฐบาลผสมอยู่ด้วย ทำให้แม้ว่าในระดับภายในประเทศจะมีรัฐบาลผสมที่อ่อนแอก็จริง แต่ในระดับระหว่างประเทศแล้ว อิตาลีสามารถมีแนวร่วมทางการเมืองกับกลุ่มประเทศสองค่ายใหญ่ คือ แนวร่วมในกลุ่มประเทศที่มีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำ และกลุ่มประเทศที่มีสหภาพโซเวียตเป็นผู้นำ

นโยบายทางการค้าของอิตาลีจะยึดถือแนวโน้มการค้าเสรี (free trade) และเปิดกว้างในแบบอเมริกา แม้ว่าจะมีพระราชบรมมีวนิสต์และพระราชสังคมนิยมอิตาลีได้เป็นพระครรภ์รัฐบาลด้วย แต่พระราชสังคมนิยมอิตาลี (PSI) ไม่ได้ยึดถือนโยบายสังคมนิยมแบบปีศาจด้านแนวของโซเวียตและมิอิสระบำ ในแนวทางการเมืองที่เป็นของตนเองไม่ผูกมัดกับนโยบายสังคมนิยมแบบโซเวียต เช่นเดียวกับพระราชบรมมีวนิสต์อิตาลี (PCI) ที่ไม่ได้มีแนวทางเศรษฐกิจเหมือนกับในโซเวียต พระราชการเมืองเหล่านี้ได้ถูกปราบปรามลงในยุคฟاشิสต์ และรวมตัวกันจัดตั้งรัฐบาลภายหลังยุคเผด็จการ ซึ่งยังคงเห็นชอบกับการปรับเปลี่ยนในแนวทางประชาธิปไตย ทั้งซึ่งได้รับร่วมลงนามในสนธิสัญญา NATO กับสหรัฐอเมริกา แนวคิดครอบจั่งในระบบเศรษฐกิจจึงมาจากสหรัฐอเมริกามากกว่า

ในด้านการค้าระหว่างประเทศ อิตาลีไม่มีแหล่งทรัพยากรสำคัญในเชิงเศรษฐกิจ เช่น น้ำมัน แร่เหล็กหรือดินหินก่ำตาม แหล่งค้าขายสำคัญของอิตาลีคือ ก่ออุ่นประเทศ ตุรกีและวันตกและตอนเย็นริการานีอ เมืองจากในภูมิภาคอื่นๆ ที่สำคัญมากจะเป็นของประเทศอื่นๆ ที่มีอิทธิพลครอบจั่งได้ต่อคิดแล้ว เช่น ก่ออุ่นละตินอเมริกา ซึ่งเป็นเขตเศรษฐกิจสำคัญของสหราชอาณาจักรและอิตาลี เป็นเขตอิทธิพลของอังกฤษและฝรั่งเศสซึ่งเพราะเกยเป็นประเทศอาณาจักรมาตั้งแต่ก่อตั้ง อิตาลีเองมีอุ่นก้าสำคัญก็คือ ในก่ออุ่นประเทศตุรกีและอเมริกาหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ได้ร่วมลงนามในสนธิสัญญาสำคัญสองฉบับที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ NATO และ EEC นั่นเอง

ในระบบอุดสาหกรรมนี้ ธุรกิจสำคัญที่ของการผลิตสินค้าส่งออก การที่อิตาลีจะประสบผลลัพธ์ในธุรกิจด้านนี้ได้หรือไม่อย่างไร จึงขึ้นอยู่กับสภาพของอุ่นก้าของอิตาลีที่เป็นตัวกำหนดที่สำคัญนั้นเอง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ตุรกีและวันตกและอเมริกาหนึ่ง คือตลาดการค้าที่เป็นตัวกำหนดธุรกิจของอุตสาหกรรมนี้ การผลิตสินค้าและบริการต่างๆ ตลอดจนลักษณะการค้าเนินธุรกิจของอิตาลีซึ่งมุ่งถึงเป้าหมาย คือ ตลาดในตุรกีและวันตก และอเมริกาหนึ่งดังได้กล่าวมาแล้ว ทราบได้จากการรวมตัวของก่ออุ่นสหภาพ ตุรกีและวันตาก็ได้ยังเข้มแข็งก็มีผลให้ฐานะทางเศรษฐกิจของอิตาลีได้รับการสนับสนุนอย่างมั่นคงด้วยเช่นกัน

วิเคราะห์ระบบการเมืองการปกครองอิตาลี

กระบวนการรวมประเทศในอิตาลี (Risorgimento) เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ทำให้ประเทศอิตาลีเป็นปึกแผ่นขึ้น แต่เหตุการณ์นี้ก็ไม่ได้ทำให้ประเทศอิตาลีรวมตัวกันอย่างแน่นแฟ้นเลยไม่ว่าในด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง

ในด้านเศรษฐกิจจะเห็นได้ว่า ภูมิภาคตอนเหนือและตอนกลางได้มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน ถนนหน้าเป็นเขตอุตสาหกรรมและมีธุรกิจขนาดใหญ่ระดับขั้นชาติ ในขณะที่ทางใต้เป็นเขตเกษตรกรรมและมีรายได้ของประชากรอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าทางเหนืออย่างมาก

ในด้านสังคมที่เข่นกัน คนทางเหนือนับจากกรุงโรมขึ้นไปเป็นกลุ่มคนในวัฒนธรรมแบบยุโรปตะวันตก ในขณะที่คนทางใต้เป็นกลุ่มคนในวัฒนธรรมแบบเมดิเตอร์เรเนียน สำเนียง และภาษาที่ใช้ก็แตกต่างกัน ทางเหนือมีชีวิตความเป็นอยู่แบบสังคมเมืองเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ทางใต้เป็นสังคมชนบทมากกว่า ความแตกต่างทางสังคมนี้ เกิดจากสภาพทางภูมิศาสตร์เป็นสำคัญ การรวมกันเป็นประเทศอิตาลี จึงเป็นผลมาจากการวัดภัยศาสตร์ดังที่ได้ศึกษามาแล้วในเรื่องประวัติศาสตร์อิตาลีนั่นเอง

ในด้านการเมืองนั้น อิตาลีเป็นประเทศตัวอย่างของการมีรัฐบาลผสมที่อ่อนน้อม มีระบบพาร์ครัฐเมืองหลายพาร์คไม่มีระบบเสียงข้างมากที่มั่นคงด้วยการในสภาก การรวมตัวในทางการเมืองเป็นไปเพื่อผลทางการเมืองชนิดที่เรียกว่าวันต่อวัน (day-to-day politics) ไขข้อข้อของรัฐบาลไม่มีความมั่นคงชัดเจนทุกอย่างขึ้นอยู่กับการต่อรอง ประสานประโยชน์ แล้วหาแนวร่วมจากทุกฝ่าย ไม่มีสถาบันทางการเมือง ให้ที่จะเป็นหลักมั่นคงไม่ใช่ในระดับรัฐสภา รัฐบาล และพาร์ครัฐเมือง และซึ่งก่อว่านั้นก็คือ นายกรัฐมนตรีไม่มีฐานะเข้มแข็งในทางการเมือง บทบาทสำคัญของนายกรัฐมนตรีก็คือ การต่อรองประสานประโยชน์ของพาร์ครัฐเมืองต่างๆ และไม่มีสิ่งใดที่จะรับรองได้ว่า รัฐบาลจะอยู่ได้นานเท่าไร การออกแบบหมายของรัฐสภาแต่ละฉบับต้องอาศัยการต่อรอง เพื่อให้ได้เสียงข้างมากในแต่ละเรื่อง

ที่จริงนั้น ระบบรัฐสภาของอิตาลีไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนับถึงแต่การมีรัฐธรรมนูญมาตั้งแต่ปี กศ. 1870 และเป็นส่วนที่ทำให้การปกครองในระบบเหลือเชื่อถูก พาสชิสต์เกิดขึ้นมาและประสบความสำเร็จ ได้รับการยอมรับจากประชาชนอย่างกว้างขวาง แต่เนื่องจากกลุ่มพาสชิสต์ได้ตัดสินใจเป็นพันธมิตรกับกลุ่มนารีในสังคมโลก ครั้งที่สองและเป็นฝ่ายแพ้สังคม จึงทำให้การปกครองของพาสชิสต์ต้องสิ้นสุดลงโดย

ปริยาด้วย พรรคการเมืองที่เคยถูกกลุ่มฟاشิสต์กวาดล้างทั้งหมดจึงสามารถรวมตัวกันเข้ามาสู่ระบบรัฐสภาอีกครั้งได้ หลังจากสงครามโลก จะเห็นได้ว่าระบบฟاشิสต์นั้น ไม่ได้พ่ายแพ้ในเวทีการเมืองโดยตรง แต่ถูกขัดไปด้วยเหตุผลของการแพ้สงคราม แนวคิดฟاشิสต์ยังคงมีผู้นับถืออยู่ และเป็นกลุ่มการเมืองที่มีปรากฏอยู่ในเวทีนานาประเทศนี้ เช่นเดียวกับกลุ่มการเมืองทั้งแนวซ้ายซ้ายขวาจัดและกลุ่มที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่ยุคแรกของ การรวมอิตาลีก็ยังคงมีปรากฏเช่นนี้ตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน โดยไม่มีแนวโน้มว่าพรรคราชการเมืองต่างๆ จะพยายามรวมกันให้เป็นกลุ่มเป็นก้อนมากขึ้นกว่าเดิมเลย

อย่างไรก็ตาม เมื่อมองจากฐานะทางเศรษฐกิจแล้ว อิตาลีกลับมีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจที่ทัดเทียมกับกลุ่มประเทศในยุโรปตะวันตกได้ทั้งที่มีรัฐบาลผสมที่อ่อนแอมากยังคงอยู่ ส่วนหนึ่งมาจากผลของการเป็นประเทศเพื่อสังคม เช่นเดียวกับเยอรมัน แต่ว่าในยุคฟاشิสต์ซึ่งมีรัฐบาลเผด็จการที่มีอำนาจอยุกขัดทั้งในทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง รัฐบาลฟاشิสต์ได้จัดตั้งหน่วยงานที่เข้ามาพื้นที่เศรษฐกิจที่เรียกว่า สถาบันพื้นที่อุดสาหกรรม (Institut per la Ricostruzione Industriale - IRI) และสามารถจัดการแก้ไขปัญหาเช่นการแยกสาขาเศรษฐกิจสัมภาระออกจาก นับว่ารัฐบาลเผด็จการฟاشิสต์นั้นได้เกิดขึ้นมาจากความอ่อนแอมของระบบพรรคการเมืองแนวเสรีนิยมและแนวซ้ายที่ได้มีอยู่ก่อนหน้ายุคฟاشิสต์นั้นเอง

ในทางการเมืองนั้น การที่มีพรรคราชการและเป็นรัฐบาลผสมหลักของพรรคนั้นทำให้การเมืองในอิตาลีมีลักษณะที่แตกต่างจากการเมืองในสหราชอาณาจักร กล่าวก็อิตาลีมีระบบรัฐบาลผสมที่อ่อนแอม ทำให้อำนาจรัฐสภาเข้มแข็ง การดำเนินนโยบายทางการเมืองของรัฐบาลต้องอาศัยการต่อรองกับสภา กลุ่มนักกฎหมาย เช่น สนับสนุนแรงงาน, ข้าราชการประจำ, กลุ่มพลประโภชน์, กลุ่มนักธุรกิจเอกชน และกลุ่มทางสังคมต่างๆ ด้วย การใช้อำนาจทุบสภาจึงไม่ใช่อาวุธสำคัญของรัฐบาลที่จะนำไปใช้ด้วยตุลย์กับรัฐสภา รัฐบาลจะใช้การตัดสินด้วยผลการเลือกตั้งเหมือนกับระบบสองพรรคร่วมกัน ในอังกฤษไม่ได้ ดังนั้น แม้ว่าฝ่ายรัฐบาลจะตัดสินใจทุบสภา ก็จะไม่ได้ทำให้มีความ

แตกต่างในการเมืองเกิดขึ้นได้ รัฐบาลก็ยังคงต้องมาจากการร่วมกันของพรรคราชการเมืองประมานาญ 4 ถึง 5 พรรคร่วมกันนี้ตลอดมา

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลหลายพรรคร่วมกันนี้ทำให้พรรคราชการเมืองมีความสำคัญเพิ่มแต่ละพรรคร่วมกันนี้ต้องการสนับสนุนจากกันและกันไปชนิดที่เรียกว่าอุปสรรคทางสังคมต่างๆ นอกสถานการณ์เจรจาต่อรองของรัฐบาลจึงหมายถึงการผูกพันทางนโยบายและประสานประโยชน์จากหลายฝ่าย สอดคล้องกับสภาพสังคมที่มีลักษณะหลากหลายแตกต่างกันดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นเอง

นอกจากลักษณะของรัฐบาลผสมที่ไม่มั่นคงแล้ว ภัยในพรรคราชการเมืองเองก็ไม่มีความมั่นคง ต้นมาซึ่งสถาบันองค์กรนับเพื่อหลักเลี่ยงไม่ท่าตามดินของพรรคร่วมกันนี้ รวมทั้งอัธยาศัยของคนดีที่ไม่ใช่ร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเงินการคลังก็ได้ด้วยเช่นกัน ลักษณะเช่นนี้ทำให้รัฐสภาอิคอลีก่อนข้างเป็นอิสระอย่างมาก นอกจากนั้น ประธานาธิบดีของอิคอลีก็ไม่ได้มามาจากการเลือกตั้งโดยตรงแต่มาจากการเลือกตั้งของสองสภา ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารัฐสภาอิคอลีกมีฐานะอำนาจที่สำคัญมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับสหรัฐอเมริกา และอังกฤษ กล่าวคือ ประธานาธิบดีในสหรัฐอเมริกาซึ่งมีฐานะเป็นประมุขฝ่ายบริหารนั้นมาจากการเลือกตั้งโดยตรง ส่วนนายกรัฐมนตรีอังกฤษ ซึ่งเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาลที่มาจากหัวหน้าพรรครีพับลิกันในรัฐสภา ทั้งสองประเทศนี้รัฐสภาไม่ได้เป็นผู้เลือกตั้งในตำแหน่งที่สำคัญดังกล่าวโดยตรง

ด้านกิจกรรมลึกซึ้งไปถึงระดับพรรคร่วมกันนี้ยังจะพบว่าพรรคราชการเมืองต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงการแยกพรรคร่วมกันนี้ หรือการรวมพรรคร่วมกันอยู่ตลอดเวลา แต่พรรคร่วมกันนี้เป็นแกนสำคัญในการจัดตั้งรัฐบาลมาต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ก่อตั้ง พรรคริสตเดียน โคนเกรต (DC) การรวมตัวในการจัดตั้งรัฐบาลแต่ละครั้งอาจมีความแตกต่างในระดับแนวซ้ายหรือแนวขวาจำนวนมากขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

ช่วงปี 1990 รัฐบาลผสมซึ่งประกอบด้วยพรรคราชการเมืองหลายพรรคร่วมกันนี้ คือพรรคริสตเดียนโคนเกรต ซึ่งเป็นพรรคร่วมกันทางเป็นพรรคร่วมกันในการจัดตั้งรัฐบาลอยู่เสมอ นับตั้งแต่ปี คศ.1948 การรวมกันนี้เริ่มเปลี่ยนแปลงไป พรรคริสตเดียน-

เดโมแกรกได้ยุบตัวและแยกออกเป็นสองพรรคริค็อป Popular party และ Christian Democrater Center Party

พรรคนวนขวาพรรคริมซ้าย Forza Italia (go, Italy) เป็นพรรคริค็อปผู้นำ รวมกับ National Alliance ซึ่งเป็นพรรคริฟ่าสชิสต์ใหม่ (neofascist) และ National League กลุ่มพรรคริการเมืองแบบเหนือรวมกันเป็นกลุ่มแนวขวาที่เรียกว่า Freedom Alliance และได้รับขั้นตอนในการเลือกตั้งเดือนมีนาคม 1994 แต่ก็แตกตัวอีกในปีนั้นเอง ทำให้ผู้นำพรรค Forza Itolia ขณะนั้นคือ นาย Silvio Berlusconi ที่เป็นรัฐบาลอยู่ก็ต้องพลอยล้มลงไปด้วย

กลุ่มพรรคนวนซ้ายอันประกอบด้วย พรรคเดโมแกรติก ที่เป็นซื่อใหม่ของพรรคคอมมิวนิสต์เดิม แต่ปรับให้เป็นพรรคนวนกลางมากขึ้น ส่วนกลุ่มแนวซ้ายจัดในพรรคได้แยกไปตั้งพรรคริมซ้าย

อย่างไรก็ตาม พรรคริการเมืองในอิตาลีที่ยังคงมีลักษณะแตกตัวเป็นกลุ่มย่อยๆ ตลอดเวลาและบางกลุ่มที่มีนโยบายเรียกร้องให้เปลี่ยนแปลงเป็นระบบสหพันธ์รัฐมากขึ้น พรรคลีก้า ที่มีอยู่ในขณะนี้ ได้แก่ Green Party, Liberal Party of Italy, Republican Party of Italy, Radical Party, Anti-Mafia Network Party รวมทั้งพรรคแนวสังคมนิยมอีก 2-3 พรรค ด้วย

បរទេសកម្ម

1. John Clarke Adams and Paolo Barile. **The Government of Republican Italy.** Boston : Under the editorship of Dayton D.Mckean, University of Colorado, second edition, Houghton Mifflin Company, 1966.
2. Ettore A.Albertoni. **Histoire des doctrines politiques en Italie.** Paris : Que sais-je ? No.1963, Presses Universitaires de France, 1981.
3. Jacques Blanc, Jean-Marc Virieux, Philippe Waguet. **Grands régimes politiques étrangers.** Paris : Sirey, 1988.
4. Francois Borella. **Les partis oplitiques en Europe.** Paris : Seuil, 1984.
5. Jean-Claude Colliard. **Lès régimes parlementaires contemporains.** Paris : Presses de la Fondation Nationale des Sciences Politiquws, 1978.
6. Paul Guichonnet. **Histoire de l'Italie.** Paris : Que sais-je? No. 286, Troisieme editions, Presses Universitaires de France, 1981.
7. Joseph la Palombara. **Interest Groups in Italian Politics.** New Jersey : Princeton University Press, 1964.
8. Richard Mayne. **Western Europe.** Avon : Muller, Blond & White, 1986.
9. Pierre Milza, Serge Bernstein. **L'Italie la Papauté (1870-1970).** Paris : Premier cycle Histoire, Collection "Un siecle d' histoire", Masson et Cie, 1970.
10. Geoffrey Pridham. **The Nature of the Italian Party System : A Regional Case Study.** London : Croom Helm Ltd., 1981.
11. Giuliano Procacci. **Histoire des Italiens (Traduit de l'Italien par Catherine Bourdet).** Paris : Librairie Arthème Fayard, 1970.

12. Donald Sasso. **Contemporary Italy. Politics, Economy and Society, since 1945.** Longman group UK Limited, 1991.
13. Stephane Fials. **Textes constitutionnels étrangers.** Paris : Que sais-je? No. 2060, Presses Universitaires de France, 1982.
14. ศาสตราจารย์ไฟโรมน์ ชัยนาท. **รัฐธรรมนูญและการปกครองของอิตาลี.** กรุงเทพ : คณะกรรมการบริการทางวิชาการ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, บัตรนราการพิมพ์, พ.ศ.2529.